கொடையாளி-கர்ணன்

ஒரு தமிழ் நாடகம்

ராவ் பஹதூர்

ப. சம்பந்த முதலியார், பி-ஏ., பி-எல்.,

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது

இந்த நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்ற நூல்கள்

"லீலாவதி சுலோசனா" "கள்வர் தலைவன்," "மனோஹரன்," "இரண்டு நண்பர்கள்," "சாரங்கதரன்," "நற்குல தெய்வம்," "சத்ருஜித்," "யயாதி" "மார்க்கண்டேயர்," "விஜயரங்கம்," "காதலர் கண்கள்," "பேயல்ல-பெண் மணியே," "மகபதி," "மேயக்காதல்," "பொன் விலங்குகள்," "சிம்ஹளநாதன்," "விரும்பிய விதமே," "சிறுத்தொண்டர்," "காலவரிஷி," "வாணீபுர வணிகன்," "ராஜபுத்ர வீரன்," "ஹரிச்சந்திரன்," "ரத்னாவளி," "புஷ்பவல்லி," "கீதமஞ்சரி," "பிரஹசனங்கள்," "ஊர்வசியின் சாபம்," "அமலாதித்யன்" "சபாபதி-முதல் பாகம்," "பொங்கல் பண்டிகை" அல்லது சபாபதி இரண்டாம் பாகம், "ஊர் ஒத்திகை" அல்லது சபாபதி மூன்றாம்பாகம், "வள்ளிமணம்" "முற்பகற்செய்யின் பிற்பகல் விளையும்," "புத்த அவதாரம்," "வேதாள உலகம்," "மனைவியால் மீண்டவன்," "தாசிப்பெண்" "சுபத்திரார்ஜுனா" முதலியன.

முதற் பதிப்பு

சென்னை :

டௌடன் கம்பெனியாரின்

பியர்லெஸ் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1928

 [விலை அணா 8.

Preface to the First Edition.

This is a drama based on certain incidents of the Maha Bharata, in the life of Karna, whose life had always a great attraction to me even from my child hood.

All societies professional and amateur are hereby informed that they will have to pay a royalty to me before staging this or any other drama by me and get my permission before doing so, otherwise they make themselves liable to be prosecuted for breach of copyright, which is now made a criminal offence.

PAMMAL LODGE"
G. T. MADRAS.
18th Nov. 1928.

THE AUTHOR.

INSCRIBED

TO

THE BELOVED MEMORY OF

MY PARENTS

P. VIJIARANGA MUDALIAR,

and

P MANICKAVELU AMMAL,

and

MY FRIEND

C RANGAVADIVELU

கொடையாளி-கர்ணன்

நாடக பாத்திரங்கள்

ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தி	...	உலகனைத்தும் காத்திடும் கடவுள்
தர்மராஜன் பீமன் அர்ஜுனன் நகுலன் சஹாதேவன்	...	பஞ்சபாண்டவர்கள்
கர்ணன்	...	குந்திதேவியின் மூத்த மகன்
பரசுராமர்	.	ஜமதக்னியின் புதல்வர்
தேவேந்திரன்	..	அர்ஜுனன் தந்தை
சூரியபகவான்	..	கர்ணன் தந்தை
துர்யோதனன்	...	திருதராஷ்டிரன் புதல்வன்
சகுனி	...	துர்யோதனன் மாமன்
சல்லியன்	...	பாண்டவர்களுடைய மாமன்
அஸ்வகர்ணன் விஸ்வகர்ணன்	...	ஹஸ்தினபுரத்தருகி லிருக்கும் இரண்டு ஏழைகள்
குந்திதேவி	...	பாண்டவர்களின் தாயார்

தேர்ப்பாகன், அஸ்வகர்ணன் மனைவி, விஸ்வகர்ணன் மனைவி
யாசகர்கள், வாயிற்காப்போன் முதலியோர்.

கதை நிகழ் காலம்:—துவாபரயுக முடிவு.

கொடையாளி-கர்ணன்

முதல் அங்கம்

முதற் காட்சி

இடம் — ராஜவீதி.

கர்ணனுடைய ரதத்தின் கீழ் ஓர் கன்று அகப்பட்டு இறந்து கிடக்கிறது. அதன் தாய் பக்கத்தில் நின்று கண்ணீர் விடுகின்றது. கர்ணன் ரதத்தை விட்டிழிந்து நின்று இதைக் கண்ணுற்று துக்கித்து நிற்கிறான். (தோற்றக்காட்சி)

க அந்தோ! பாபம்! பாபம்!

ஓர் பிராம்மணன் ஓடிவருகிறான்.

பி அரசபுத்ரரே! என்ன பாபமிழைத்தனை? நான் குழந்தைபோல வளர்த்து வரும் என் கன்றுக்குட்டியின் மீது உன் ரதத்தைச் செலுத்திக்கொன்றையே கொடும்பாவி! கோஹத்தி செய்தனையே கொடிய தோஷி!

க ஸ்வாமி, என்னை மன்னிக்கவேண்டும் நான் தேர்விட்டுக்கொண்டு போகும் பொழுது இக்கன்று தானாக வந்து தேர்க்காலில் அகப்பட்டுக் கொண்டால் அதற்கு நான் என்ன செய்வது? நான் வேண்டுமென்று இதைக் கொல்லவில்லையே!

பி அரசபேதையே! அக்கன்றோ அறிவில்லாத ஜந்து, நீயோ அறிவுடைய மனிதன், ஆகவே அப்படிப்பட்ட அறிவில்லாப் பிராணிகள் உன் தேர்க்காலில் அகப்படாதபடி அதிஜாக்கிரதையாகச் செலுத்தவேண்டியது உன் அவஸ்யமான கடமையல்லவா?

க. அந்தோ! இந்த நியாயமறியாமற் போனேனே!

பி. ஆகவே பிடிசாபம்! உனக்குச் சமானமான வீரனுடன் நீ போர்புரியுங்காலையில் உன் தேர்ச்சக்கரம் பூமியில் புதைந்துபோம். அதைத தோள் கொடுத்து நீ தூக்க யத்னம செய்கையில் உனக்கு மிர்தயு உண்டாகும். எவ்வாறு இக்கன்று தேர்ச் சக்கரததின் கீழ் இறந்ததோ அப்படியே நீயும் உன் தேர்ச்சக்கரததின் கிழ் இறப்பாய்!

க. ஐயோ அநதணரே! அறியாமையால் இழைத்த இப்பாபத்திற்கு பிராயச்சித்தம் ஒன்றுமில்லையோ?

பி உண்டு! கேளாய் கர்ணனே! இறநத கன்றின்மீது அதன் தாய்புரண்டு விழுந்தலறி அழுதது போல் உன் உடல் மீது உன் தாய் வெருண்டு விழுநதழுவாள், அப்போது இப்பாபம நீங்கிவிடும இனியாவது ஜாககிரதையாகப் பிழை! [விரைந்துபோகிருன்.]

க ஆ! எபபடிப்பட்ட துன்பததிலும் இனபம ஒன்றிருக்கிறது. இது வரையில் என்னையீன்ற அன்னையாரோ? அவர்கள் உயிரோடிருக்கிருர்களோ? என்னவோ என்று சந்தேகிதத என் மனத்துக்கு, இது ஓா பெறும் ஆறுதலைத்தருகிறது இந்தப பிராம்மணர் கூறியவார்த்தைகளால என அன்னை உயிரோடிருக்கிருர்கள் என்னும் உண்மை அறிநதேன்—அறிநதேன்!—விதிவலிதேயாயினும கொடிதன்று.

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்:—மஹேந்திர பர்வத சாரலில் பரசுராமர் ஆஸ்ரமம்.

பரசுராமரும் கர்ணனும் வருகிறார்கள்.

ப. அப்பா சிஷ்யா, இபபொழுது நான் கற்பித்தது பிரம்மாஸ்திரப் பிரயோகம் அதை நீ மிகவும ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி வரவேண்டும இந்தப் பிரமமாஸ்திர மந்திரம் மிகவும் உத்கிருஷ்டமானது, ரகசியமுமானது, இதைசசாதாரண ஜனஙகளுக்குக்கற்பிககலாகாது நான் ஒரு காரணமபறறி உன்னைப போன்ற பிராம்மணாகளுக்குத் தவிர மறறவர்களுக்கு இதைத தெரிவிப்பதில்லையென்று சபதம் செய்திருக்கிறேன்; அதன்படியே நீயும உத்தமப் பிராமணாகளல்லாத, க்ஷத்திரியாகள் முதலிய கீழ் ஜாதியாருககு இதை ஒரு காலும தெரிவிக்காதே!

க. ஆசார்யரே, தஙகள் ஆக்கினைப்படி

ப. அன்றியும் இதைப்பிரயோகஞ் செய்வதிலும அதி ஜாக்கிரதையாகயிருக்கவேண்டும சாதாரண சமயஙகளில் இதைப் பிரயோகிககக கூடாது. மஹாததான ஆபததாலத்திலும், வேறொன்றாலும் வெற்றிபெறுவது கஷ்டம என்று தோன்றும்படியான காலஙகளிலுந தான் இதைப பிரயோகம் செய்யவேண்டும்; அன்றியும இநத அஸ்திரப்பிரயோகம் அறியா ஒருவன் மீதுதான் பிரயோகிக்கவேணடும. ஏனெனில் உன் எதிரியும் இதை அறிநதவனாயிருநது அவனும் உன்மீது இதே அஸ்திரததைப பிரயோகம் செய்வானாயின் இவ்விரண்டு அஸ்திரஙகளும ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்து உலகத்துக்கே பெருங் கெடுதி சம்பவிக்கும் இதை யெல்லாம் ஜாக்கிரதையாக மறவாது வைத்திரு உன்மனத்தகத்தில்.

க. அப்படியே சுவாமி.

ப. இதனுடன் இன்றைய அஸ்திரப்பயிற்சி போதும், எனக்கு இளைப்பாக இருக்கின்றது, நான் சற்று சயனிக்கவேண்டும், நமது பர்னசாலைக்குப் போய் என் தலைக்கு ஒரு தாப்பைபததலையணை கொண்டுவா

க ஸ்வாமி, நமது பர்னசாலை வெகுதூரம் இருக்கின்றது, நீரோ மிகவும் களைததிருக்கிறீர், அங்குபோய் திருமபி வரவெகு நேரமாகும், ஆகவே என்துடைமீது தலை வைதது சயனிததுத தாஙகள் நித்திரை செய்யலாமே, தங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லாவிட்டால்.

ப அப்பாசிஷ்யா, அப்படியே செய்கிறேன். உன் அன பிற்கு மெசசினேன

[கர்ணன உட்கார, அவன்துடை மீது பரசுராமர் சயனிக்கிறார்.]

தேவேந்திரன் ஒருபுறமாக வருகிறான்

தே. ஸ்ரீமந நாராயண மூாததி கூறியது வாஸதவமே, இந்தப பரசுராமா காணனுககு பிரம்மாஸ்திரத்தையும கறபிதது விட்டாா. இனி இவனை வெல்வாா ஒருவருமில்லை, இனி வரபபோகிற யுததததில நமமுடைய குமாரன் இவனை எதிாக்குமபடி நேரிடுமகால், அவா கூறியபடி நாம் யுக்தி செய்யாவிட்டால், விஜயன் இவனை வெலவது அசாத் தியமாகும் ஸ்ரீ மநநாராயண மூாததி கூறிய யுக்தியின படி நாம ஒரு வணடுருவெடுதது காணன் துடையைத் துளைப்போம. [மறைந்து அவவாறே செயகிறான்.]

க. அநதோ! என்ன இது! ஏதோ துடையைத துளைக் கிறது! வண்டாகதத தானிருககவேண்டும். இதை எபபடி அகறறுவது? துடையை உயாததி இதை எடுதது விடலாமென்றாலோ நமது ஆசாரியருக்கு நிததிரை பங்கம் நேரிடும, அவரோ நமக்கு அஸ்திரப் பயிற்சி கற்பிபபதற்காக இன்று மிகவும சிரமப்பட்டிருக்கிறார்— அயாநது நித்திரை செய்கிறார் அந்த அலுப்பினால். நமக்கு எவ்வளவு தேகபாதை யிருந்தாலும் இருக்கட்

டும், இதை நாம பொறுத்துக் கொண்டிருப்போம் அவர் விழிக்கும வரையில்—ரக்தம என்ன பெருகுகின்றது! இதற் கெல்லாம் பயப்படலாமா நான்!

ப [கண் விழித்து] என்ன இது!—ரக்தம!—அடே சிஷ்யா! என்ன இது? [எழுந்திருக்கிறார்.]

க. ஸ்வாமி, ஒன்றும பயப்படவேண்டாம தாஙகள் என் துடை மீதே சயனிதது உறஙகும பொழுது ஒரு வண்டானது நானறியாதபடி என் துடையைத துளைக்க ஆரமபித்து விட்டது, அதை அகறற என துடையை அசைப்பேனுயின தமககு நிததிரை பஙகம வருமே யென்று அஞ்சி, அதைப பொறுததுககொண்டிருந தேன, இபபொழுது அநத வண்டு தாம எழுநததும பறநது போய்விட்டது; ரகதம பெரிகியதினுல் தாம விழிததெழுநதீர, மனனிககவேணடும இதோ இனி ரகதம வராதபடி கட்டிவிடுகிறேன

[அஙஙனமே செய்கிருன்.]

ப. சிஷ்யா! இபபடிவா!—நீ எநத ஜாதியிற பிறநதவன்? உண்மையைச சொல நீ பிராம்மணன என்பதை நான நமப மாட்டேன என் தாயார முன்னிலையில நான சபதம செய்தபடி இநத க்ஷததிரியப் பதாகளை யெல்லாம இருபத்தொரு முறை துவமசபபடுததி, அவாகள் குருதியில என் தநதைக்குக காமம் செய்த எனககே, இநத ரகததததைப பாாப்பதெனருல் இன்னும நெஞசம நடுங்குகிறது, சிறுவனுகிய நீ இநத தேக பாதையையும் பொறுததுக்கொண்டு இவ்வளவு ரக்தபபெருக்கைக கண்டும், நெஞசம் கலையாது எஙஙன மிருநதாய்? நீ பிராம்மணனல்ல, பிராமமணனு யிருந்தால் இதனைப் பொறுத்திருக்கமாட்டாய், பயந்திருப்பாய், நீ க்ஷத்திரி யனென்றே நினைக்கிறேன். உண்மையை உரைததிடு! என் ஆணை!

க. [அவர் பாதத்தில் விழ்ந்து] ஸ்வாமின்! ஆசாரியரே! மன்னித்தருளவேண்டும்! மன்னித்தருளவேண்டும! அடியேன் எப்பிறப்பினன் என்பதை அறியேன். என்னை ஒரு சூதன் கங்கையில் மிதந்து வந்த ஒரு பெட்டியுட் கண்டெடுத்து வளாத்து வருகிறன்; அது தான் நான் அறிநதது! நான் பிராம்மணன் என்று கூறியது தவறு தான் மன்னிக்கவேண்டும! மன்னிக்கவேண்டும!

ப. அடே! பாபி! நான் பிராம்மணாகளுக்குத்தவிர மற்ற எந்த ஜாதியருக்கும் விலவிதகை கற்பிபபதில்லை யென்று நான் செய்த சபததினின்றும் என்னைத்தவறும்படிச் செய்தாயல்லவா?

க. ஆசாரியரே! நான் இனிபொய் புகலேன்! பிராம்மணன் அல்லவெனறல் தாம எனககு வில்வித்தை கற்பிக்க மாட்டீா என்று கேள்விபபட்டே இங்ஙனம செய்தேன், எங்கள் வைரியாகிய விஜயனை வெல்லும பொருட்டு; ஸ்வாமி! எப்படியாவது என்னை மன்னித்தருள வேண்டும்

ப. அடே பாதகா! அப்படியா சமாசாரம! எந்த விஜயனை வெல்லும் பொருட்டு இவவண்ணம் எண்ணிப பொய் புகன்றயோ, அவனை எதிர்க்கும் பொழு தெல்லாம் நான் உனக்கு கற்பிதத வில்வித்தை யெல்லாம் உனக்குப்பயன் படாமற் போகுமாக! இதுவே என் சாபம்'—குருதது ரோகியாகிய உன்னை இனிபார்த்தலும் பாபம்!

[விரைந்து போகிறர்.]

க. அந்தோ! நான் கற்ற வித்தையெல்லாம எதற்காயது! ஒரு பொய் பேசியதினல் நான்கோரியபலனை இழந தேனே! என்ன செய்வது! [போகிறன்.]

காட்சி முடிகிறது.

முதல் இடைக்காட்சி.

அஸ்தினபுரத்தை யடுத்த ஓர் கிராமத்தில் ஓர் பாழ்மண்டபம்.

அஸ்வகர்ணன் வருகிறான்.

அ புறப்படும் பொழுதே அபசகுனமாச்சுது, அப்பொழுதே தெரியும் எனக்கு! இப்பொழுது போனால் ஒன்றும் கிடைக்காது நமக்கு என்று! அந்தக்கழுதை முண்டைக்கு எவ்வளவு சொன்னாலும் தெரியவில்லை! போங்கள், போங்கள்! என்று தொந்திரவு செய்தாள்! போய் என்ன ஆச்சுது! கர்ணமகாராஜா அவா அரண்மனையிலில்லை, வேட்டையாடப் போய்விட்டார் என்று சொல்லிவிட்டார்கள்! இனிநாம என்ன செய்வது? வெறுங்கையுடன வீட்டிற்குப்போனால் கொடுப்பாள் பூசை! எவனையாவது ஏமாற்றி ஏதாவது சம்பாதித்துக் கொண்டுபோக வேண்டும்—எனக்கு ஒரு யுக்திதோன்றுகிறது. இங்கிருக்கும் மணல் பெரும மணலாயிருக்கிறது இதை ஒரு மூட்டையாகக்கட்டி அரிசி என்று எவனையாவது ஏமாற்றிவிட்டு அந்தக்காசைக் கொண்டுபோய்க் கொடுப்போம். [அங்கிருக்கும் மணலைமூட்டையாகக்கட்டுகிறான்.] வெயில் இன்னும் கொடுமையாயிருக்கிறது, இப்பாழ்மண்டபத்தில் சற்றுபடுத்துறங்கிப் பிறகு புறப்படுவோம்

[மூட்டையைததலையின் கிழ்வைதது் படுத்துறங்குகிறான்.]

விஸ்வகர்ணன் ஒரு புறமாகவருகிறான்.

வி. என்ன வென்றாலும இந்த ராகுகாலததில் மாத்திரம் வீட்டைவிட்டுப் புறப்படக் கூடாது. அதைச்சொன்னால் கேட்டாலல்லவோ அந்தப்பட்டிமுண்டை! எப்படியும புறப்படததான் வேண்டும என்று ஓரே பிடிவாதம பிடிததாள்! இப்பொழுது என்ன ஆச்சுது! ஒன்றும் கிடைககவில்லை! அவ்வளவு தான். ராமேஸ்வரம் போனாலும சனீஸ்வரன் விடவில்லை யென்று நம்முடைய துர் அதிர்ஷ்டம் நமமை விடவில்லை கர்ணமகாராஜா இல்லை என்னாது கொடுக்கும தாதா தான். நம்முடைய அதிர்

ஷ்டம் நாம்போன சமயம் அவர் ஊரிலேயே இல்லை! இதைச்சொன்னால் நம்பமாட்டாள் நம்முடைய மூதேவி! இந்தச் சாணி மூட்டையை சாப்பாடு என்று சொல்லி எவன் தலையிலாவது கட்டி, காசுவாங்கிக்கொண்டு நம்வீடு போய்ச சேரவேண்டும—அதோ யாரோ ஒருவன் படுத்து தூங்குகிறான், தலையின கிழ் ஏதோ மூட்டையிருக்கிறது. [அருகிறபோய் மூட்டையைத தொட்டுப் பார்த்து] அரிசி போலிருக்கிறது மெல்ல இவனை ஏமாற்றி நம்முடைய மூட்டையைக கொடுதது இதைப பெறவேணடும—மெல்ல எழுப்புவோம்—[உறக்க] அப்பாடா! [அஸ்சுவகர்ணன் விழித்துக்கொள்கிறான] நனறாகச சாப்பிட்டுவிட்டு இநத சாக்கரை பொங்கல் மூட்டையையும தூக்கிக்கொண்டு போவதென்றால்! அதுவும இநத வெயிலில்!

அ யாரையா அது? வழிப்போக்சரா?

வி ஆமாங்கள்

அ எங்கிருநது வருகிறீர்கள்?

வி. காண மகாராஜாவின் அரண்மனையிலிருநது—ஆஹா! என்ன தாதா! என்ன தாதா! தாதா என்றால் அவருக்குத் தான தரும!

அ. காண மகாராஜா அரண்மனையி லிருந்தாரோ? ஏதோ வேட்டைககுப போயிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேனே?

வி ஆம, போயிருந்தது வாஸ்தவம தான், திடீரென்று வேட்டையை முடிததுக கொண்டு திரும்பி விட்டார்—அடடா! என்ன தயாள குணம! என்ன தாராளம! அவருடைய அரண்மனைக்கு ஆறுகாத சுற்றளவில் கூட இல்லை என்கிற சப்தமே இல்லை! இதோ பாருங்கள்! நான் தானம வாங்க அவரிடம போகவில்லை, இப்படிப் பட்ட கொடையாளியைக கண்குளிரப் பாாததுவிட்டுப் போகவேண்டும் என்னும் இசசையுடன் போனேன், என்னைப் பார்த்ததும் சிம்மாசனத்தை விட்டு இறங்கி வந்து, என்ன வேண்டும் தங்களுக்கு என்று கேட்டு,

நான் ஒன்றும் வேண்டாம், தாதாவாகிய தங்கள் தரிசி
னம் கிடைத்தது போதும் என்று சொல்லியும் கேளாது,
ஏதாவது பெற்றுக் கொண்டு போக வேண்டுமென்று
பலவந்தித்தார் எனக்கு வேறொன்றும் வேண்டாம்,
கொஞ்சம் பசியா யிருக்கிறது என்று சொல்ல, உடனே
மடப்பள்ளிக்கு அழைத்துச் சென்று பரமான்ன போஜ
னம் அளித்தார் அது மட்டுமோ, நான் சாப்பிடும்பொ
ழுது எப்படியோ கவனித்து எனக்கு அங்கு பரமாறிய
சாக்கரைப் பொங்கலின்மீது கொஞ்சம் பிரியம் என்ப
தைக் கண்டு, சமயற்காரனை அழைத்து இவ்வளவு பெரிய
சாக்கரைப் பொங்கல் மூட்டையைக் கொடுப்பித்து
என்னை அனுப்பினார். சாப்பாட்டின் மேல் இதைத் தூக்
கிக் கொண்டு நடப்பதென்றால் கஷ்டமா யிருக்கிறது!
இன்னும் ஒரு காதம் நடக்க வேண்டி யிருக்கிறது இந்த
வெயிலில்.

அ தங்கள் ஊர் எதுவோ?

வி இதற்குத் தெற்காக ஒரு காத தூரத்தில் சாணிக்குளம்
என்று ஒரு சிறு கிராமம். தாங்கள் எந்த ஊரோ?

அ வடக்கே இரண்டு காத தூரத்தில் மணலூர் என்று ஒரு
கிராம மிருக்கிறது, அங்கே இருப்பவன் நான்

வி. தாங்கள் என்னைவிட இந்த வெயிலில் அதிக தூரம்
போக வேண்டி யிருக்கிறாற் போலிருக்கிறதே! அதுவும்
ஏதோ ஒரு மூட்டையையும் தூக்கிக்கொண்டு போக
வேண்டி யிருக்கிறாற் போலிருக்கிறதே!

அ ஆமாம், என் துர் அதிர்ஷ்டம் நான் போனபோது கர்ண
மகாராஜா திரும்ப வில்லை, பிறகு நான் பசியால் வருந்தி
துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து உங்களைப்
போன்ற ஒரு புண்ணியவான், அப்பா, என்னிடம் கொஞ்
சம் அரிசி இருக்கிறது அதைச் சமைத்து சாப்பிடு
என்று சொல்லிக் கொடுத்தார் எனக்குச் சமைக்கத்தெரி
யாது, எங்கள் ஊருக்குக் கொண்டுபோய் என் பெண்

சாதியிடம் கொடுத்து சமைத்துப் பிறகு தான என் பசி தீரவேண்டுமே! என் துர் அதிர்ஷ்டம்! நான் என்ன செய்வது? நீஙகள் கொடுத்து வைத்தவர்கள்! உஙகளுக்குச் சாப்பாட்டின்மேல் சர்க்கரை பொங்கலும் கிடைத்தது! பசியால் வருந்தும் எனக்கு அரிசி தான் கிடைத்தது!

வி. அதற்காகத் தாஙகள் வருததப்படவேண்டாம். எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. தாங்கள் மிகவும் பசியால் களைத்திருக்கிறீர்கள் நானோ பசியாறி இருக்கிறேன் நீங்கள் இந்த சாக்கரைப் பொங்கல் மூட்டையை எடுததுக் கொள்ளுங்கள் என்னிடம் அந்த அரிசி மூட்டையை கொடுதது விடுங்கள். நான சாவகாசமாய் என் வீட்டிற்கு கொணடு போய் சமைத்துச் சாப்பிடுகிறேன்.

அ அப்படியே! மிகவும் சநதோஷம! இப்படிப்பட்ட தயாள குணம் கிடைப்பது மிகவும கடினம காண மகா ராஜனுக கபபுறம உண்மையே தாதா என்று சொலல வேணடும் இநதாருங்கள் அரிசி மூட்டை. [கொடுக்கிறான்.]

வி. இநதாருஙகள் சர்க்கரை பொங்கல் மூட்டை!—அதோ தெரிகிறதே அந்தக் குளததருகிற போய் கை கால்களைச் சுத்தி செய்து கொண்டு சீக்கிரம் புசியுஙகள்—புறபபடுங்கள்! எனககும நேரமாகிறது.

அ ஆமாம்! இதோ புறபபட்டு விட்டேன். பசிதாள முடியவில்லை!

[இருவரும் விரைவாக ஒவ்வொரு பக்கமாகப் போகிறாகள் மூட்டைகளைத தூக்கிக்கொணடு]

காட்சி முடிகிறது.

—•••••—

மூன்றும் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

இடம்·—கர்ணன் மாளிகையின் முற்றம

காலம்·—நடுப்பகல்.

தானம் பெற்ற பிராம்மணர்கள் தாஙகள் பெற்ற பொருளகளை

மூட்டைகளாகக் கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனா;

சேவகன் ஒரு புறமாக நிற்கிறுன்.

சேவ ஐயா, ஸ்வாமிகளே ! அரண்மனையிலிருககிறதை யெல்லாம் தான் துடைததாய் விட்டதே! இனிபுறபபடுகிறது தானே ? இனி இன்னும் ஏதாவது கேட்பதற்கு இருக்கிறதா என்று பார்ககிறீர்களோ ! இநத அரண்மனை ஒன்று தான் இருக்கிறது பாக்கி! அதையுமகேட்டு விடப்போகிறீர்கள் ! போதும் போதும் புறப்படுஙகள்!

ஓ பி. அப்பா, இதோ புறப்படுகிறேன இநத மூட்டையைத் தூக்க முடியவில்லை, இதைக் கொஞசம பிடிதது என தலை மீதுவை

சேவ ஓய் ! பிராம்மணு ! இந்தப்பேராசையேன் ? உமமால் தூக்கும்படியான பொருளைக்கேட்கிறது தானே ! அதற குமேல் ஏன் கேட்டீர் ? பேராசைபபடுவானேன் இப பொழுது பெருங்கஷ்டப்படுவானேன் !

கர்ணன் வருகிறுன்.

க. அப்பா, அப்படி அவமரியாதையாக அவாகளைப பேசாதே ! அது பாபமாகும். ஸ்வாமி, என்ன வேணடும தங்களுக்கு ?

ஓ. பி. இம்மூட்டையைத் தூக்கி என் தலைமீதுகொஞசம் வைக்கவேண்டும், அதிகபளுவாயிருக்கிறது.

க எனக்கு உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும் [தூக்கி பிராம்மணன் தலையில் வைக்க, அவன் தள்ளாடிக்கொண்டு போகிறான்] அப்பா, இனி இமமாதிரியாக யாசகர்களை தூஷியாதே. அது பெரும பாபமாகும தானம் கொடுக்கும் பொழுது முகததை சறறே சுளித்தாலும், அது சரியான தான மாகாது, பாபமாகும—போ—நான் கூறியதை இனிமற வாதே!

[சேவகன் போகிறான்; ஒரு பிராம்மணர் தவிர மற்றெலலோரும் போகிறாகள்]

க. இதுயார இது? ஸவாமி, தாஙகள் விரும்புவது ஏதாவ துணடோ? எனனிடததிலுளள எதை வேண்டினும கேளும தருகிறேன

பிரா காண ராஜனே! உன்னிடம தானம பெற நான இஙகு வநதவனல்ல

க ஆயின தாஙகள என்ன காரணம பறறி வநதீரோ தயை செய்யவேணடும

பிரா. உனனுடைய நன்மையை நாடி உனககொரு ஹிதோப தேசம் செய்யவே வநதிருககிறேன்

க தன்யனுனேன! சுவாமி அஙஙனமே செய்யவேண்டும காததிருககின்றேன்.

பிரா அப்பா, இப்படி கேட்பவர்களுக்கெல்லாம் எப்பொழு தும் இல்லை என்னாது வழஙக உன்னால் எப்பொழுதும முடியு மா? செலவம் நிலையிலாப் பொருளாயிற்றே என்று யோசிககிறேன

க ஸ்வாமி, தஙகளுககு தெரியாததன்று! இநத உடமபு மாததிரம அழியாபபொருளா? இநத தேகம் எப்பொ ழுதும சநதேகமானதலலவா? ஆகவே எப்பொழுதும் அழியும படியான இவவுடம்பைக் கொண்டு, என்றும் அழியாபபுகழ் உடமபைப் பெறவேண்டியது மனிதர்கள் கடமையலலவா? அனறியும் நான், யார் எதைக் கேட்ட போதிலும கொடுபபதாக எப்பொழுதும் சொன்னதில்

லேயே அந்த சகதி பரம பொருளாகிய பகவான் ஒரு வருக்கே உரிததாயது. என்னிடத்திலுள்ள எதைக் கேட்ட போதிலும் கொடுப்பதாகத்தான் துவஜம கட்டி யிருக்கிறேன். அது அசாததியமான தல்லவே!

பிரா. உன் உயிரைக கேட்டால கொடுப்பாயா?

க. ஸ்வாமி, என்றைக்கிருநதாலும் ஒரு நாள் போகவேண் டிய இநத அற்ப உயிரை ஒருவன் ஒரு பொருட்டாக மதிதது தேஹி என்று கேட்பானாயின் நான் ஏன் அதைக கொடுக்கலாகாது? கட்டாயமாகக் கொடுப பேன. தங்களுக்கு அது வேண்டுமோ?

பிரா. அபபா கர்ணா! இப்படிபேசும உனக்கு நான் எனனசொல லப்போகிறேன்! ஆயினும எனது வாதசலயததால் சொல்லவேண்டியதைச சொல்லுகிறேன் அபபுறம உன இஷ்டம—கர்ணா! உனககொரு ரகசியம் சொல்லுகி றேன்கேள் கிருஷ்ணபகவானது ஏவலால் தன் குமார னாகிய விஜயனைக காக்கவேண்டி தேவேந்திரனானவன் இன்று உன்னிடம வநது உனனுடைய கவசகுண்டலங் களைத தானமாககேட்கப் போகிறான்; உன்னிடம் அக் கவச குண்டலங்கள் இருக்கும் வரையில் உனனை வெல்ல விஜயனால் முடியாது இச்சூதையறிநதே, அவைகளைப் பெறமுயலுகிறான தேவேந்திரன் சீக்கிரம என் வார்த் தையைக் கேட்பாயானால் அவைகளை தானமாகக்கொ டாதே! கொடாதே! இபபொழுதே சொன்னேன்.

க. ஸ்வாமி! இந்தப பொய்யாகிய மெய்யைக காப்பாறற, மெய்யாகிய புகழை அழித்துக்கொள்வேனா! ஸ்வாமி, தஙகள் வாாத்தையைததட்டுவதாக எண்ணலாகாது. என்னால் தாம் கூறியபடி செய்ய முடியாது, மன்னிக்க வேண்டும

பிரா. சரி ஆனால் உன் விதி! என் கடமையை நான் தீாத்து விட்டேன்.

க. ஸ்வாமி, இவ்வளவு தூரம் எனக்காகக் கஷ்டம் எடுத்துக்கொண்ட தாம்யாரோ தெரியவில்லை?

பிரா. கர்ணா! நான் தான் உன் தந்தையாகிய சூரியன்! புத்ரன் என்னும் வாதசல்யத்தால் உன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டி இவ்வுரு வெடுத்து வநதேன்! இனி நான் இங்கிருக்கலாகாது! அதோ வருகிறான் இநதிரன்!

[மறைகிறார்]

க ஆஹா! நான் சூரியனது குமாரனோ? எனது தாய் தந்தையரை அறிய வேண்டுமென்று அநேக வருஷங்களாக முயன்றதற்கு, என் தநதை இன்னாரென அறிநதேன்? என்னுடைய தாய் யாரோ?—நான் எப்படி சூரியனுக்குமகனாக உதிதநதேன்?

[வெளியில் வாசற் காப்போன்] ஏ! கிழம்! நேரமாய் விட்டது, தானமெல்லாம் கொடுததாயதுபோ!

க. சேவகா! இப்படிவா! [சேவகன் வருகிறான்.] தானம் கேட்கயாராவது வநதால் அவர்களைத் தடுக்கக் கூடாதென்று உனக்கு எததனை முறைசொல்லியிருக்கிறேன் அது பெரும்பாபமப்பா, அப்படிச் செய்யாதே இனிமேலாவது, போய் வந்தவரை அனுப்பு.

சேவ. தங்கள் சித்தம் [போகிறான்.]

தேவேந்திரன் பிராம்மண உருக்கொண்டு வருகிறான்.

க. ஸ்வாமி, பிராம்மணோத்தமரே! வாருங்கள்! உட்காருங்கள்!

[அர்க்கியபாதயாதிகளைக் கொடுதது உபசரிக்கிறான்.]

ஸ்வாமி, தங்களுக்கு ஏதாவது வேண்டியிருக்கிறதோ நான் தரததக்கது.

தே. அப்பா! கர்ணா! என் துர் அதிர்ஷ்டத்தை என்னென்று சொல்லுவேன், என் ஆசையானது முன்னுக்கிழுக்க என் கிழத்தனமானது பின்னுக்கிழுக்க, என் கைகால்கள் வழுக்க, கனவருத்தப்பட்டு நெடுந்தூரத்திலிருந்து, உன் பெயர் கேட்டு நடந்து வந்தேன். இன்றைத்தினம்

தானம் எல்லாம் கொடுத்தாய விட்டது என்று சேவகன் சொன்னான், என தௌர்பாக்கியம் !

க. ஸ்வாமி, காலம் கடந்து வந்ததாகக் கவலைப் படவேண்டாம் உள்ளதைக கொடுப்பதற்குக் காலம் என்று ஒன்றுண்டோ ! உயிருள்ளளவும உகந்த காலம் தான் ஆகவே என்னிடத்திலுள்ள எதைப் பெறவிரும்புகிறீரோ கேளும் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

தே அப்பா, கற்பகததருவைப்போல் கேட்டதை யெல்லாம் கொடுப்பாயா?

க ஸ்வாமி, அந்த சக்தி எனக்கில்லை. என்னிடத்திலுள்ளதைக்கேளும், எதை வேண்டினும் தருகிறேன்.

தே ஆனால் உன்னுடைய கவசகுண்டலங்களைக் கொடு எனககு தானமாக !

அசரீரி. (ஆகாயததில்) குவலயம புகழும் கொடையாளனே! கர்ணா' வந்திருப்பவன் இந்திரன்' கிருஷ்ணனுடைய ஏவலினால் அர்ச்சுனனுக்குச சகாயமாக அவன் வெற்றி பெறும்படி, உன் கவசகுண்டலங்களுககாக வந்திருக்கிறான் இக்கவச குண்டலங்கள் உன்னிடமிருக்கும வரையில் திரிமூர்த்திகளும் ஒருமூர்த்தியாய் வநத போதிலும் உன்னை ஜெயிப்பது அசாத்தியம, ஆகவே அவைகளைக் கொடாதே ! கொடாதே ' சொன்னேன் ! சொன்னேன் '

க ஓகோ ! சரி !—தேவேந்திரனே ! உபமை இன்றென்று அறிந்து கொண்டேன் தேவதேவனே ! கற்பக விருட்சத்துக் காவலனாகிய தாமே வநது கையிரந்து வேண்டும் பொழுது, நான இல்லை என்று மறுப்பவன். இதோ பெற்றுக்கொள்ளும் [தன் கவசகுண்டலஙகளைக் கழற்றிக்கொடுக்கிறான்.]

தே. கர்ணா ' கர்ணா ! நீயே தாதா ! நீயே கொடையாளி ! நீயே கொடையாளி! உன்னை நிகர்ப்பார்யார் இத்திரிலோகங்களி

னும்! மெசசினேன்! மெச்சினேன்! அப்பா! நீவேண்டிய வரத்தைக்கேள் தருகிறேன்.

க. அமரர் அதிபதியே! அடியேன் கொடுப்பது என்னும் பததனைக் கற்றேனேயொழிய, கேட்பது என்னும் பதத்தைக கற்றேனில்லை—என்னை மன்னிக்க வேண்டும.

அசரீரி. [ஆகாயத்தில்] அப்பா! கர்ணா! தேவேந்திரனிடம் யார் மீது பிரயோகிததபோதிலும அவரது உயிரைக் கவர வல்ல வேலாயுதம ஒன்றிருக்கிறது, அதைக் கேள் அதைக் கொண்டாவது நீ அர்ச்சுனனை வெல்லலாம!

தே. கர்ணா! என்ன சொல்லுகிறாய்?

க. தேவர்கோனே! நான் சொல்வதற்கு—ஒன்றுமில்லை, முன்பு சொன்னதைத் தான் சொல்ல வேண்டும் தானம் வாங்கல் என்பது க்ஷத்திரிய தாமமல்ல—அன்றியும் நான் மேற்கொண்ட விரததிற்கு விரோதப்பட்டது!

தே. கர்ணா! உன்னுடைய தயாள வார்த்தையையும தானசீலத்தையும மெச்சினேன், இதோ நீ கேளாமலே நான மனமுவந்து உனக்கு இவ்வேலாயுததனைக் கொடுக்கிறேன். இது அபரிமிதமான சக்தியுடையது, இதை யார் மீது பிரயோகிததபோதிலும, அவர்கள் தேவராயினும சரி—அவர்கள் உயிரைக கொண்டே மீளும, பெற்றுக் கொள்.

க. [அதை வாங்கிக் கொண்டு] தன்யனானேன்!

[தேவேந்திரன் மறைகிறான்.]

அசரீரி அப்பா! கர்ணா! இதை ஜாககிரதையாக வைததுவை ஒருகால உனது நாகாஸதிரம பயன்படாமற் போனால், கிரீடியைக் கொல்ல இது உபயோகப்படும என்பதை மறவாதே!

க. உம்!—ஆ! இது யார குரல், இநதப பக்கமிருநது யாரோ ஒருவர், நான் ஒருவனிருக்கிறேன என்பதையும மறவாதே, என்று கூறியது?—கிருஷ்ணன் குரல் போலிருநதது!

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் இடைக் காட்சி.

இடம்:—விஸ்வகர்ணன் வீடு.

விஸ்வகர்ணன் மனைவி அடுப்பை மூட்டி ஒரு பானையை வைக்கிறாள்.

வி ம. இருக்கிறது ஆழாக்கு அரிசி! இதை யாரென்று சாப்பிடுவது? [உலையில் அதைப் போடுகிறாள்] வரட்டும் சொல்லுகிறேன்! நன்றாய்ப் பூசை கொடுக்கிறேன்!

விஸ்வகர்ணன் வருகிறான்.

வி. எனக்காடி!—ஓகோ! இதைப் பார்த்தாயா என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறேன்

வி. ம என்ன அது? பெரிய மூட்டையாகத் தானிருக்கிறது

வி அரிசி!

வி. ம அரிசியா! கர்ண மகாராஜாவிடம் போயும் உம்முடைய கர்மம் விடவில்லையா? இவ்வளவு பொன் கொண்டு வந்தீர்கள் என்றல்லவோ பார்த்தேன்!

வி. ஆமாண்டி, நான் என்ன செய்வது? நான் போனபோது காண மகாராஜா அரண்மனையில் இல்லை, வேட்டைக்குப் போய் விட்டதாகச் சொன்னார்கள், வெறுங்கையோடு திரும்பி வந்தால் நீ பூசை கொடுக்கப் போகிறாய் என்று எண்ணி, வழியில் கிடைத்த சாணியை ஒரு மூட்டையாகக் கட்டி சாக்கரை பொங்கல் என்று ஒரு ஏமாந்த சோணகிரியிடம் கொடுத்து அவனிடமிருந்த இந்த அரிசி மூட்டையை வாங்கிக் கொண்டு வந்து விட்டேன். அங்கிருந்து ஒரே ஓட்டமாக ஓடி வந்தேன், எங்கே அவன் நான் செய்த சூதைக் கண்டு பிடித்து துரத்திக் கொண்டு வருகிறானோ என்று.

வி. ம. அந்த மட்டும் நல்ல யுக்திதான் செய்தீர்கள்-இப்பொழுது தான் உலையில் அரிசி போட்டிருக்கிறேன். வீட்டில் அரை ஆழாக்கு தான் இருந்தது. இதில ஒரு படி அரிசி அதில் போடுங்கள், இந்த அகப்பையால் துழாவி விட்டால், எல்லாம் கலந்து வெந்துபோகும் ஒன்றாக.

வி. படி ஏதாவது இருக்கிறதா வீட்டில்?

வி. ம. அந்தப் படியைத் தான் நேற்று விற்று விட்டோமே— மூட்டையை அவிழ்த்து ஒரு நிதானமாக ஒரு படி அரிசி பானையில் கொட்டுங்கள்.

வி. ஆம் ஆம்! நீ நிரம்ப புத்திசாலி என்னவென்றாலும்!
[மூட்டையை அவிழ்த்து அதிலிருக்கும் மணலைப் பானையில் கொட்டுகிறான்]

வி. ம. சரியாகக் கொட்டுங்கள்! கீழே சிந்துகிறது பாருங்கள்! இது என்ன அரிசி இப்படி இருக்கிறதே! அரிசியா இது? -மணல்! முண்டமே! எவனையோ ஏமாற்றப் போய் நீங்கள் ஏமாந்து வந்தீர்களே!

வி. மணலா? அடடா! அவன் என்னை ஏமாற்றி விட்டான்!

வி. ம போதாக் குறைக்கு பொன்னியம்மன் குறையென்று வீட்டிலிருந்த ஆழாக்கு அரிசியும் போச்சு! மூழு முண்டம்! [அகப்பையால் அடிக்கிறாள்.]

வி நீ அடி என்னை நன்றாக! அப்பொழுது தான் எனக்கு புத்தி வரும். ஒருத்தனை ஏமாற்றப் போய் நானே தான் ஏமாந்தேன். இந்தப் புத்தியில்லாமற் போனால் அகப்பை யடி விழாதே! ஆனால் அவன் மாத்திரம் என் ஊர் மணலூர் என்று சொன்னான். அவன் போனவழி எனக்குத் தெரியும்! விடுவேனா பார் அவனை? இதோ வருகிறேன், கொஞ்சம் இரு! [விரைந்து போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்'—கர்ணனுடைய அரண்மனையில

பூஜாககிரஹத்திறகு அடுத்த மணடபம.

அநதணர் முதலிய யாசகர்கள தாஙகள் பெறற தானததுடன

ஒரு புறம நிறகின்றனா. காணன மறறொரு புறமாக அவாகளை

வணஙகி நிறகிறான. வயோதிகனான தேர்ப்பாகன் ஒரு புறம நிறகிறான.

க. அய்யன்மீா! நான கொடுததது ஏதோ கொஞசமா யிருநத போதிலும அதைப பெரிதாக நினைதது நீஙகள் விடைபெற்றுக கொள்ளவேணடும

யாசகர். ஆஹா! மஹாதாதா! மஹாதாதா! என்ன விநயம! என்ன கொடை! கொடுததால் இபபடி கொடுகக வேண டும! காணராஜனைப் போனற கொடையாளிகள் இது வரையிற பிறநததுமில்லை, இனி பிறககபபோகிறதுமிலலை! —தீர்ககாயுஷ்மான்பவ! தீாககாயுஷ்மானபவ! நீடூழி வாழ வேண்டும!

[போகின்றனா. காணன் ஆசனத தில உட்காரப் போகிறான்.]

வாயிற் காப்போன் வருகிறான்.

வா-கா. அங்கராஜா, ஒரு வயோதிகப பிராம்மணன் வநதிருககி றான் யாசகத்திறகாக.

க வரச் சொல் உடனே [வாயில் காபபோன போகிறான.]

தேர்-பா-என்ன வரச் சொல்வது? எல்லாம் தான் துடைததாய் விட்டதே; இன்னும என்ன இருக்கிறது கொடுகக?

க. அப்பா,—அபபடிச சொல்லாதே—என்ன ஏழையோ? என்ன கஷ்டமோ?

ஒரு ஏழைப் பிராம்மணன் வருகிறான்.

ஸ்வாமி, வரவேண்டும்! வரவேண்டும்! என்ன விசேஷமோ?

தேர்-பா—என்ன விசேஷமோ? என்ன வேஷமோ? முன்பு இந்திரன் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு வந்தானே! அவன் தம்பியா யிருக்கும்!

வ. கர்ண ராஜனே! மஹாப் பிரபு! மஹா தாதாவென்று கேள்விப பட்டு வந்தேன். என் குறை உம்மால் தான் தீர வேண்டும. நெடுந் தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன்

தேர்-பா—அப்படித்தான் சொன்னான் அந்தக் கிழவனும்.

க அப்பா, கொஞ்சம பொறும்—ஸ்வாமி, உம்முடைய குறை என்ன?

வ வேறொன்றுமில்லை இன்றைத்தினம் என் தாயார் திவசம்—அதை முடிக்க என கையில் ஒரு காசும் இல்லை. அதை நிறைவேறற நீர்தான் ஏதாவது பொருளுதவி செய்ய வேண்டும உடனே

க உம—அப்படியே ஆகட்டும் ஸ்வாமி—அப்பா, என்மீது கோபியாதீா—உள்ளே போய் ஏதாவது பொருள் மிகுந்திருக்கிறதா பாரும.

தேர்-பா நீ தான் போய்ப் பார்! நான் தான் அப்பொழுதே சொன்னேனே, எல்லாம் அடியுடன் துடைத்தாய் விட்டதென்று. அந்த மண்டபத்தை வேண்டுமென்றால் தானமாகக் கொடுத்துவிடு!

க. ஐயோ! அது அவருடைய தறகாலக் கஷ்டத்தை உடனே நிவாததி செய்யாதே!—நான போய்ப் பார்க்கின்றேன்

[உள்ளே பிரவேசிக்கிறான்.]

தேர்-பா. பார்! பார்!—அங்கே ஒரு ஈ எறும்புகூட கிடையாது. இப்படிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தால் எந்த பொக்கிஷம் தான தாங்கும ஏ! கிழப் பிராம்மணா! ஆர் அதிர்

ஷ்டம் பிடித்தவர் நீர்! கொஞ்சம் முன்னே வருகிறதற
கென்ன?—ஒன்றும் கிடைக்காது இங்கே, போம்.

கர்ணன் இடது கையில் தைலம் நிரம்பிய
ஒரு பொற் கிண்ணத்துடன் வருகிறான்.

க. ஸ்வாமி! என் அதிர்ஷ்டம்! இதோ இதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் [இடது கையால கொடுக்கிறான்.]

வ இது என்ன இது?

க. இது பொற்கிண்ணம்—இதைக் கடை வீதியிற கொண்டு போய் விற்று அப்பணத்தைக் கொண்டு, உமமுடைய குறையைத தீர்த்துக் கொள்ளும்.

வ. மிகவும் சந்தோஷம—ஆயினும எனக்கொரு சந்தேகம—அதைக் கேட்கலாமோ?

க. சுகமாய்க்கேளும் இனி.

வ இதில் தைலமிருக்கிறதே—தைலமுடைய பாததிரம தானமாக வாங்கினால் மஹா தோஷம் எனகிறார்களே என்று யோசிக்கிறேன்.

க. ஸ்வாமி, அதை நான் கவனிக்கவில்லை என் அவசரத்தில்—அன்றியும் சுவாமி! ஒருவன் தன தாயின திவசததை திருடியாவது செய்ய வேண்டும் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன, ஆகவே இதனால் பாதகமில்லை.

வ. வாஸ்தவம்—இன்னொரு சநதேகம

க அதையும் கேட்டு விடுங்கள்.

வ. தங்களை மஹா தாதா என்று எல்லோரும் புகழக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன், அப்படி யிருநதும் இடது கையால் தானம் கொடுக்கக்கூடா தென்கிற சாஸ்திரம உமக்குத் தெரியாததா என்று யோசிக்கிறேன்

க ஸ்வாமி, சொல்லுகிறேன் கேளும்—நீர் கேட்டவுடன், தான மண்டபம் முழுவதும் தேடியும் ஒன்றையும் காணா தவனாய் அந்தப்புறம் புகுந்தேன் அங்கே என் மனைவி தலை சீவிக்கொண்டிருந்தாள். அவள பககததில் இப

பொற்கிண்ணம் இருந்தது. அவளைக் கேட்டால் ஏதாவது ஆட்சேபனை சொல்லப் போகிறாள் என்று கருதினவனாய் ஒன்றும் பேசாது திடீரென்று இதைக் கொண்டு வந்து உமக்குக் கொடுத்து விட்டேன். அதில் என்ன இருக்கிறதென்று கவனித்து, அதைச் சுத்தி செய்து கொண்டு வருவதற்கு முன், என் மனைவி ஏதாவது ஆட்சேபனை செய்தாலும் செய்வாள், அதனால் என் புத்தி மாறினாலும் மாறலாம்; அன்றியும் தானம் கொடுப்பதற்கு இடது கையென்றும் வலது கையென்றும் என்ன பேதமிருக்கவேண்டும்? மனதில் களங்கமறக் கொடுக்க வேண்டும், அதுவே முக்கியம் அன்றியும் இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் யோசித்துப் பாரும். தானம் கொடுக்கத் தீர்மானித்தால் ஒரு க்ஷணமும் தாமதிக்கலாகாது. இது எந்தக் கையிலிருக்கிறதென்று யோசித்து, இடது கையிலிருந்து வலது கரத்தில் வாங்கிக் கொடுப்பதன் முன், அட்சணத்தில் என் உயிர் போயினும் போகும், பிறகு அந்த பலன் எனக்குக் கிட்டாமற் போமே! உம்முடைய குறையை தீர்க்காதவனாவேனே!—

வ. ஆஹா! ஹா!—மஹா தாதா என்றால் இத்திரிலோகங்களிலும் உமக்குத்தான் அப்பெயர் தகும்—இதோ என் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும். இன்று என் குறையை நீர் தீர்த்ததுபோல் உமது மனதிலிருக்கும் குறையும் சீக்கிரம் தீருமாக!

[போகிறான்.]

க. என் மனதில் என்ன குறையிருக்கிறது?-ஹா! அது தீரும் என்னும் ஆசையை விட்டு எத்தனை வருஷங்களாயின—

தேர் பா ஏனப்பா! இனியாவது போஜனத்திற்கு வருகிறாயா—இல்லையா?

க. அப்பா, இன்று எனக்குப் பசிக்கவில்லை இன்னும்—நீங்கள் போய்ச் சாப்பிடுங்கள், பிறகு நான் வருகிறேன் [தேர்ப்பாகன் உள்ளே போகிறான்.] இன்று கிருஷ்ணன் அரச

சபையில் என்னை ஒரு புறமாய் அழைத்துச் சென்று கூறியதுண்மையாயிருக்குமா? "அப்பா நீ உத்தம க்ஷத்திரிய குலத்துதித்தவீரன், உன் தாயாரையும் சீக்கிரம் காண்பாய்" என்று கூறினரே, அது மெய்யாகுமா? அல்லது பாண்டவபட்சபாதியாகிய அம்மாயவன் செய்யும் சூதுகளில் இது ஒன்றோ?—என்ன என்வலது புஜம் துடிக்கின்றது என்றுமில்லாதபடி?

வாயிற்காப்போன் வருகிறான்.

வா அங்கராஜனே, தங்களை அதி அவசியமாகக்காண வேண்டுமென்று வாயிலில் ஒரு ஸ்திரீ வந்து நிற்கிறார்கள்.

க. ஸ்திரியா?

வா. ஆம்

க. யார் அது? என்னை ஏன் பார்க்கவேண்டுகிறார்கள் என்று விசாரித்தாயா?

வா. நான் கேட்டதற்கு ஒன்றும் பதில கூறாது அவசியமாக உடனே தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று தெரிவித்தாகள்.

க. ஆனல்-வரச்சொல் உடனே. [வாயிற்காப்போன் போகிறான்.] யாராயிருக்கலாம? அநதோ! இததருணம் தானமாக என்னிடம ஏதாவது வேண்டினல் நான் என் செய்வது?

முகததை முற்றிலும வஸ்திரத்தால் மூடியபடி

குந்திதேவி வருகிறார்கள்.

க. [ஆசனம் விட்டெழுந்து] யாராயிருக்கலாம்?—இவர்கள் என்முன் தோன்றியவுடன் நான் எழுந்து இவர்களுக்கு மரியாதை செய்ய வேண்டுமென்று ஓா எண்ணம் ஏதோ உநதுகின்றதுஎன்னை-முகத்தைமுற்றிலும் வஸ்திரத்தால் மூடியிருககிறாகள்—அமமா, நீர்யார்? என்ன பேசாமலிருக்கிறீாகள்?

கு. [உடல் நடுக்கமுற்று] அப்பா!—

க. என்ன ஆச்சரியம்! இக்குரலை—நான் எங்கேயோ—எந்த ஜன்மத்திலோ—கேட்டதுபோலிருக்கிறது—இந்த ஒரு வார்த்தை என் செவியில் அமிர்தத்தை விட்டது போல் என் உடலை யெல்லாம் குளிரச் செய்கிறது!—தாயே, நீர்—என்ன விந்தை! இப்பெண்மணியை என்னையுமறியாதபடி தாயே என்றழைக்கிறேன்? அம்மா!—தாங்கள் தயவு செய்து இன்னுரென்று உண்மையில் எனக்கு அருளவேண்டும்.

கு. கர்ணு!—நான்தான்—உன் தாய்!

க இது உண்மையாயிருக்குமாக!—கிருஷ்ணன் கூறியது நிஜமாகுமாக!-அம்மா! தாங்கள் நான் சொல்வதைச் சற்றே செவி சாய்த்துக் கேட்கவேண்டும்—என் அன்னையை இன்னுரென்று அறிய அதிக ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதுணாநதபலா, பொருளா சையால் என்னிடம் வந்து நான் தான் உன்னைப் பெற்ற தாய் என்று இது வரையில் அநேகா கூறியிருக்கின்றனர்—அவர்கள் வார்த்தையின் உண்மையை அறியும் பொருட்டு ஒரு பரீட்சை நியமனம செய்து கொண்டிருககிறேன். அதற்குடன்படத் தங்களுக்கு இஷ்டமோ?

கு என்னபரீட்சை அது?

க. சொல்கிறேன கேளும். நான் சிறுவயதில் ஒரு நாள் அரச சபையில் நான கறற வில்வித்தையை, பாண்டவர்களில் நடுப்பிறநதோனுகிய அாஜுனனுடன் போட்டியிட்டுக் காட்ட முயன்றபொழுது, தாட்டீகனுன அவன், தாய் தந்தையறியாத இவனு என்னுடன் போட்டியிடுவது என்று கர்ண கடூரமான வார்த்தை கூறினன். அதைக்கேட்டு மனம் நொந்தவனுய் அதுவரையில் என்னைத் தாய் தநதைபோல் வளர்த்து வந்த சூதநாயகனையும் அவரது மனைவியையும் என் வரலாறு என்னவென்று வினவ, அவர்கள் தாங்கள் பிள்ளையில்லையேயென்று வருநதி பெரும் தவமிழைத்திருந்த காலத்தில்

பொற்றிற் பெட்டி யொன்று மிதந்துவர அதை அவர்கள் எடுத்துப் பார்த்த பொழுது, அதனுள் சிறுகைக் குழந்தையாய் நான் கிடக்கக்கண்டு, என்னைத்தாம் எடுத்துவளர்த்து வந்ததாகக் கூறினார்கள். அப்பேழையுள் ஏதாவது அடையாளம் கிடைக்குமா வென்று நான் பரிசோதித்துப் பார்த்த பொழுது, அதில்—

கு. நாகவுரிப் பட்டை நான்கு மடிப்பாக வைத்திருந்ததா ?

க. அம்மா ! இது உமக்கெப்படித் தெரிந்தது ? ஆயினும்—ஒரு கால் இதை மற்றவர்களிடமிருந்து நீர் கேட்டிருக்கலாம்—ஆகவே அப்பரீட்சை செய்து தான் நான் பார்க்கவேண்டும்

கு அப்பா, அதைக்கொண்டுவா இப்படி.

க. அம்மா, அவசரப்படாதீர்கள். மிகுதியையும் சற்று கேட்டுவிடுங்கள். என்னிடம் நான்தான் உனது தாய் என்றுவரும் ஸ்திரீகளிடத்திலெல்லாம் அவ்வஸ்திரத்தைக்கொடுத்து உடுத்திக்கொள்ளச் சொல்வேன் அவர்கள் அதைக்கரத்தால் வாங்கி விரித்தவுடன் சிரத்தைத் திருப்பி அக்கினியினால் தஹிக்கப் பட்டவர்கள் போல் சுருண்டு, வெருண்டு, விழுந்து, புரண்டு ஓடிப்போய் விடுவார்கள். அம்மா, அப்பரீட்சைக்கு உட்பட உமக்கு இஷ்டமோ ?

கு அப்பா, உன்னைப் பெற்ற நாளில் நான் உடுத்திருந்த அவ்வஸ்திரத்தை உன் உடம்பு நோகாதிருக்கும்படி மடித்து அப்பேழையில் வைத்து உன்னை அதன் மீது வளர்த்தின இப்பாவி—அதை மறுபடியும் காணவிரும்புகிறாள்—கொண்டுவா விரைவில்

க இதோ. [விரைந்துபோய் ஒரு பட்டுவஸ்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறான்.] இஷ்டமானால் இதை வாங்கி உடுத்திக்கொள்ளும்.

கு. கொடு இப்படி [அதைவாங்கிக்கொண்டு ஒருபுறம் போகிறார்கள்.]

க. என்ன ஆச்சரியம்! இவர்கள் தான் என் தாயார் என்பதற்குச சந்தேகமில்லை! கிருஷ்ணன் வார்த்தை மெய்யாயிற்று—இவர்கள் யாரோ உத்தமக்ஷத்திரிய குலத்துதித்த பெண்மணி என்பதற்கு ஐயமில்லை! நடையுடை பாவனைகளினால் அது நன்கு விளங்குகிறது—ஆயினும் முகத்தை மூடியிருக்கிறார்கள்—என்ன காரணம் பற்றி?

குந்திதேவி புதிய ஆடையைப் போர்த்தவண்ணம் வருகிறார்கள்.

க. தாயே!—தாயே! தன்யனானேன்—கிருதார்த்தனானேன்! என் மனக்குறை தீர்ந்தது! என் தவம் நிறைவேறியது!—இதோ உமது சோதங்கிய பாதங்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன் உண்மையை அறியாது உம்மைப் பரீட்சித்ததற்காக மன்னிக்க வேண்டும்—உமது மைந்தனை!

[பாதத்தில் வீழ்கிறான்.]

கு [அவனை வாரி எடுத்துக்கட்டியணைத்து உச்சிமுகர்ந்து முத்தமிட்டு] குழந்தாய்!—கண்ணே!—பெற்ற நாளிற பிரித்த தெய்வம் இப்பொழுதாவது சற்று மனமிரங்கி இருவரையும் சேர்த்து வைத்ததே!

க தாயே! என்னை ஈன்ற அன்னையைக்கண்டு அவர்கள் பாதபூசை செய்யும் பாக்கியம் என்று கிட்டுமோ என்று ஏங்கியிருந்தேன், அப்பரமானந்தம் இன்று கிடைத்தது! தாங்கள் இவ்வாசனத்தில் அமரவேண்டும்.

[குந்தி உட்கார, அவர்களுக்குப்பாத பூசை செய்கிறான்.]

அன்னையே! பாவியினியாவது உமது திருமுகத்தைக் கண்டு பரம சந்தோஷமடையலாமோ? [மெல்ல கரத்தால் அவர்கள் முகத்தை மூடியிருக்கும் வஸ்திரத்தை அகற்றுகிறான்] ஹா!—குந்திதேவி!—குந்திதேவி! அம்மா! அம்மா! நீரா என்னைப் பெற்றதாய்!—உமது மைந்தனா நான்!

[பாதத்தில் மூர்ச்சையாகிறான்.]

கு. அந்தோ! மூர்ச்சையானான் [சைத்யோபசாரம் செய்கிறார்கள்.]

க [கண்விழித்து] தாயேதாயே! தாம் என்னைப்பெற்ற விவரம்—சற்று—விரைவிற கூறும்.

கு. நான் கன்னியாயிருந்தக்கால், என் தந்தையிடம் ஓர் முனிவர் வந்து சாதுர்மாஸ்ய விரதம் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று கூற, அதற்குடன்பட்ட என் தந்தை அவருக்கு ஊழியம் செய்யும்படி என்னை நியமிக்க நான் அந்நான்கு மாதங்களும் அவருக்குத்தக்கபடி பணிவிடை செய்து வர, அவர் அரண்மனையைவிட்டுப் போகுங்காலையில், என் மீது கருணைகூர்ந்து எனக்கு ஐந்து மந்திரங்களை உபதேசித்து, ஒவ்வொரு மந்திரத்தை உச்சரிக்கும்பொழுதும் ஒவ்வொரு தேவதை உன்முன் தோன்றி உனக்கு அருள் செய்யும் என்று சொல்லிப்போனார். மந்திரத்தின் மகிமையறியாத மடந்தையாகிய நான் ஒரு நாள் ஏகாந்தமாயிருக்கும் பொழுது அம்மந்திரத்தில் ஒன்றை ஜபிக்க, உடனே அம்மந்திரத்திற்கு அதிதேவதையாகிய சூரியபகவான் என்முன் தோன்றி—என்னைச் சேர்ந்தார்—உடனே நீ பிறந்தாய்—கவசகுண்டலங்களுடன்!

க. ஓ! இப்பொழுது தெரிகிறது! தெரிகிறது! எல்லா உண்மையும்!

கு. கண்ணே! மைந்தா! அவ்வேளையில் கவினுடைய உன் உருவத்தையும் கவசகுண்டலத்தையும் கண்டு களிகூர்ந்தவளாயினும், உடனே கலக்கமுற்று, ஆளனில்லாமல் ஆண் மகவைப்பெற்றாள் அரசன் மகள், என்று அனைவரும் பழிப்பார்களே என்று அஞ்சினவளாய், மனம் குன்றினவளாய், பழிக்கஞ்சினவளாய், பச்சைப்பாலனாயிற்றேயென்றும் பாராமல், பெட்டகத்தில் உன்னை வைத்து ஓட்டாற்றில் விட்டேனடா! பாவிநான்! பாவிநான்!

க. தாயே! வருந்துதலொழியும். இது உமது தவறல்ல, என் பாபவசம். உமது வயிற்றில் பிறக்கும்படியான புண்ணியம் செய்தும், ஏதோ என் ஜன்மாந்தர கர்மமானது உம்மை அவ்வாறு செய்யும்படி உந்தியிருக்கவேண்டும்—ஆயினும்—அம்மா! இதென்ன விந்தை! இங்ஙனமாயின், நான் பாண்டவர்களுக்கெல்லாம் மூத்தவன்—தமயன்!—

கு கண்மணியே! கர்ணா! இந்த உண்மையை உன்னிடம் கூறவே இங்கு நான் ஒருவருமறியாதபடி வந்தது. கர்ணா! நீயே என் மூத்தமகன். பாண்டவர்களெல்லாம் உனது சொந்த சகோதரர்கள், ஆகவே— இப்பொழுது நடக்கப்போகிற பாரதயுத்தத்தில், அவர்களை நீ எதிர்த்து யுத்தம் புரியலாமா? என் உதிரத்தில் உதித்த நீ, அதே உதிரத்தில் உற்பவித்த உன் தம்பிமார்களைக் கொல்லலாமா?

க. தாயே!—இப்பொழுது என்னை என்ன செய்யவேண்டும் என்கிறீர்?

கு என்னுடன் உடனே புறப்பட்டு வந்துவிடு. அவர்களுக்கு நான் இவ்வுண்மையை அறிவிப்பேனாயின், தர்மராஜன் முதலிய ஐவரும் உன் தாள் பணிந்து உன் ஆக்கினைக்கு உட்பட்டு நடப்பார்கள். உன் தம்பிமார்கள் உதவியால் உலக முழுதும் ஏகசக்ராதிபதியாய் நீயே ஆள்வாய்!

க தாயே! தாயே! இப்பொழுது கூறிய வார்த்தையை சில வருஷங்களுக்கு முன் வெளியிட்டிருப்பீர்களாயின் ஒரு கால அவவாறு நான நடந்திருந்தாலும் நடந்திருக்கக்கூடும இப்பொழுது இரு திறத்தாரும யுத்தம் புரியத் தீர்மானிததிருக்கும பொழுது நான் பாண்டவர்கள் பட்சம் போய்ச் சேர்வேனாயின், இதுவரையில் உண்ட வீட்டிறகு இரண்டகம் செய்ததுரோகி, என்று உலகமானது என்னைத் தூறுமன்றோ? நான கேவலம அனாதையாயிருந்த காலததில், என் சிறுவயதில் என்னை அங்க தேசத்திற்கு அதிபதியாக்கி, தனது சகல ஐஸ்வர்யத்தையும் என் தாளின் கீழ்வைத்து, தன் அரியாசனத்தில் அர்த்தாசனம எனக்களிதது, இதுவரையில் என்னை தன் உயிாத் தோழனைப் பாவித்து வநத, அந்தச் சீமானை, இத்தருணம் நான் கைவிடுதல் தர்மமாமோ? அவன் என்னை எவ்வளவு நம்பியிருக்கிறான் என்பதை நீர் அறியீர் ஒரு திருஷ்டாநதரம் கூறுகிறேன் சற்றுகேளும்.

ஒரு நாள் சுயோதனன் தர்மபத்னியாகிய பானுமதியும நானும் தனிமையாய்ச சொக்கட்டாடிக் கொண்டிருந் தோம் ஓர் ஏகாநத ஸ்தலததில் அச்சமயம் எனக்குப் பின்னுக சுயோதனன் வர, அதை நேராகப் பார்த்த பானுமதியானவள் ஆட்டததை விட்டு அவசரத்துடன் எழுநதிருக்க, அரசன் வநத அக்காரணததை அறியாத நான், தோல்வி ஜெயம் தெரியுமுன் இடையில் எழுநதி ராதீா என்று அவர்களது அரையில் அணிநதிருநத மேக லாபரணத்தைப் பற்றினேன்; மேகலை அறுநது மணிகள் கீழேசிநதிட, அண்ணு இவைகளைப் பொறுககக எனக்கு உத்தரவுண்டோ, என்று அவன மனது அணுவளவும கோணுமல், அமமாறறம அறைநத அபபடி பபட்ட ஆதம நேயனுக்கு நான துரோகியாகலாமா? நடுவாற்றில் நழுக விட்ட நன்றியறற நாயினும கடையபாதகனுவேனே! அம்மா, என் பொருட்டு இதை நான் அவவளவாகக் கருத வில்லை இப்பொழுது. பிறகு உலக மானது என்ன கூறும்? இப்படிபபட்ட பரமதுரோகியையா பெற்ருள் குந்திதேவி! என்று உம்மைக குறைகூறும இக்குவலய மானது! தாயே! அபபழிச சொலலை உமமிடம சோப் பிக்க எனக்கிஷ்டமில்லை தாயே! தாம தமது வாய்திறநது முதல் முதல் கேட்கும் படியான வரததை மறுக்கின் றேன் என்று உமக்கு வருததம வேண்டாம. இதைத் தவிர வேறு ஏதேனும கேளும தருகிறேன்—எனதுயி ரைக் கேளுப தருகிறேன்-எனதுயிரைக்கேளும மனக்கோ ணுது சநதோஷமாய், உமக்கு இட்சணம அர்பபணம் செய்கிறேன். நீர் அளித்ததை மீட்டும உமககுக்கொ டுக்க எனககென்ன கஷ்டம்?

கு. கண்ணே! காணு! காணு! எல்லாதாமமுமறிநத நீ கூறும் படியான நியாயததிறகு பெண்பாலாகிய நான் எனன பதில் உரைக்கக் கூடும? ஆயினும யுததததில் உன் சொநத தமபிமார்களென்று அறிநதும அவாகளுடன நீ போாபுரிவது தாமமாகுமா?

க. அம்மா, அதற்கு நியாயம் கூறுகிறேன். தனுசைக்கையிலேந்தி யுத்தம் என்று முனைந்தபின் தகப்பன் என்றும், தமயன் என்றும், தம்பி யென்றும் கருதாது யுத்தம் புரிவதே க்ஷத்திரிய தர்மம்!

கு. ஆனால்— கர்ணா—எப்படியும் யுத்தம் நேர்ந்து தான் தீர வேண்டுமென்றால்—உன்னை—ஒருவரம் கேட்கிறேன், அதையாவது கொடுக்கிறாயா?

க. தாயே! ஒன்றல்ல நான் தர்மம் தவறாது செய்யக்கூடிய நூறு வரங்கள் கேளும் தருகிறேன் அம்மா! இதுவரையிற் பிறந்த நாள் முதல் கொடையாளிகர்ணன் எனும் பெயரை உமது உதிரத்தில் உதித்த புண்ணியத்தால் பெற்றேன் அப்படிப்பட்ட நான் தாயாகிய நீங்கள் கேட்கும் வரத்தைக் கொடாமற் போவேனா? கேளும் தைரியமாக

கு. குழந்தாய்! கர்ணா!—அர்ஜுனன் அக்காண்டவ வனத்தை அக்கினிக்கிரையாக்கிய பொழுது அதில் நின்றும் தப்பிப்பிழைத்த அசுவசேனன் என்ற அரவத்தை நீவளர்த்து வருவதாகக் கேள்விப்பட்டேன் இனி நடக்கப்போகிற பாரதப் போரில் எப்படியும் நீ அதை அர்ஜுனன் பேரில் தொடுக்கப்போகிறாய்—தெய்வபலத்தால் அவன் அதனின்றும் தப்பிப் பிழைப்பானாயின், மறுமுறை அதை அவன் மீது பிரயோகஞ் செய்வதில்லையென்று இந்த வரத்தை எனக்கு நீ கொடுக்க வேண்டும்

க தாயே! கேளும்! இது நீ கேட்டு நான் கொடுக்கும்படியான வரமாகாது, ஏனெனில், சுத்த வீரனாகிய க்ஷத்திரியன் விடும் அஸ்திரம் லட்சியம் தவறாது, ஒரு கால் தெய்வாதீனத்தால் தவறுமாயின், மறுபடியும் அவ்வஸ்திரத்தைப் பிரயோகிப்பது க்ஷத்திரிய தர்மமல்ல, சுத்த வீரனுக்கடுத்ததல்ல, தனுர்வேதத்திற்கு விரோதமாகும். ஆகவே அந்நாகாஸ்திரத்தை அர்ஜுனன் மீது ஒரு முறையன்றி,

இரண்டாம் முறை விடேன்– ஆகவே, அம்மணி, வரமாக வேறு ஏதேனும் கேளும்; இது என் கடமையாகும். நான் அளிக்கும் வரமாகாதே!—வேறேதேனும் கேளும்

கு காணு!—ஆனல் உன் தம்பிமார் ஐவருள் அர்ஜுனன் நீங்கலாக மற்ற நால்வருடன் யுத்தம் புரியும்படி நேரிட்டால், அவர்கள் உன் தம்பிமார் என்பதை நினைத்து பட்சம் வைத்து அவர்களுடன் லகுவாய் யுத்தம் செய்து அவர்களுயிரைக் காக்கவேண்டும்.

ச தாயே! இது தாம கேட்கத் தகுந்தவரம், நானும் கொடுக்கத் தக்கவரம—அவ்வாறே ஆகட்டும்—அர்ஜுனன் தவிர மற்ற எனது நான்கு தம்பிகளையும் என கையால் நான கொல்வதில்லை, இது சத்தியம

கு கண்ணே! காணு! காணு! உன் தயாள குணத்தை என்னென்று புகழ்வேன! உனக்குப பின கொடையாளியே இவவுலகிலில்லை என்னும பெயர் உலகுள்ளளவும உனக்குக் கிட்டுமாக! இதுவே என் ஆசிர்வாதம

க. அம்மா! உமது திருவாக்கால் நீர உச்சரித்த இந்த ஆசிர்வாதத்தைவிட உலகில் வேெருருபுகழை விரும்பிலன் நான் தாயே, உமது உதிரத்தில உதித்ததின்பயனை இன்றே பெற்றேன், பெற்றேன!—அன்னையே இனிவிடை பெற்றுக்கொள்ளும—நீர இங்கு வந்திருப்பதையும என னுடன பேசியதையும மற்றவர்கள் அறிந்தால் சந்தேகத்திற் கிடமாகும, ஆகவே வந்தது போலவே உமது முகத்தை நன்றாய் வஸ்திரத்தால் மூடிச்செல்லும்—

கு ஆம் காணு, நீ கூறுவது உண்மைதான் ஆயினும தெய்வம என்ன கலமனதுடையது! இப்பொழுது தான சேயென்றும தாயென்றும ஒருங்கு சேர்த்த தெய்வம, எவவளவு சீக்கிரத்தில நம்மைப பிரிக்கின்றது!—குழந்தாய், நான விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன—

க. ஆம அம்மணி;—ஆயினும அன்னைய, நீர போகுமுன் தாம எனக்கொருவரம அருளல்வேணடும.

கு கர்ணு! கேட்போர்க்கில்லையென்னுது கொடுக்கும் வள்ளலாகிய உன்னைப் பெற்ற நான், நீ கேட்கும்படியான ஒரு வரத்தைக் கொடாமலிருப்பேனே? தாராளமாய்க் கேள் தருகிறேன் சங்கோசப்படவேண்டாம்

க அம்மணி! வேறென்னமுமில்லை—நாளை நடக்கப் போகிற பாரத யுத்தத்தில் அர்ஜுனன் கணையால் நான் ஆவி அழிவேன் என்று எனக்குள் ஏதோ தோற்றுகிறது, அப்படி நேரிடுமாயின் அதைக்கேட்டவுடன் தாம் அமர்களம் அணுகி அடியேனுடைய ஆவியற்ற உடல் மீது வீழ்ந்து மகனே என்றழைத்து, என் உடலை உமது மடி மீதிருத்தி உமது கண்ணீரால் என் உடலைக்கழுவ வேண்டுகிறேன். அப்படிச்செய்வீராயின், பாரினில் இவ்வுடலால் செய்த பாபமெல்லாம் போய் பரிசுத்தனுவேன், அன்றியும் தேர்ப்பாகன்மகனெனப்பழிக்கும் இவ்வுலகமானது உத்தமக்ஷத்திரிய குலத்திலுதித்தவன் என்றும், பாண்டவர்களுக்கு முன் பிறந்தோன் என்றும், என்னை அறியும் இதுவே நான் உம்மைக்கேட்கும் வரம்

கு கர்ணு! நீ கேட்பதை நான் மறுப்பேனு, அங்ஙனமே ஆகட்டும்

க அம்மா—இதைச் சார்ந்த இன்னொருவரமும் வேண்டுகிறேன். அப்படிப்பட்ட சமயம் வாய்க்கும் வரையில், நானுமக்கு மகனென்றும், பாண்டவர்களுக்குத்தமயன் என்றும் இந்த இரகசியத்தை உலகில் ஒரு வரிடமும் தாம் வெளியிடலாகாது; ஏனெனில் பாண்டவர்கள் இவ்வுண்மையை யறிந்தால் தாங்கள் செய்த சபதங்கள் கெடினும் கெடுகவென்று, சண்டையை நிறுத்தி நாட்டை எனக்குக்கொடுத்து விட்டுக்காட்டிற்கு மறுபடியும் போய் விட்டாலும் போய்விடுவார்கள். நாட்டை எனக்குக்கொடுத்தால் நான் அதை சுயோதனனுக்குக் கொடுத்து விடுவேன் பிறகு பாண்டவர்கள் விரதமும் கெட்டுச்சுகமும் கெட்டவர்களாவார்கள். என் தம்பிமார்கள் செய்த

சபதம் அழியாவண்ணம் நான் அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை இதுவேயாகும்; ஆகவே அம்மா, அது வரையில் இந்த இரகசியம் வேறு ஒருவரிடமும் கூறாமல் இருத்தல் வேண்டும் இதுவே நான் உம்மைக் கேட்கும் இரண்டாம் வரம் இதனையும் தாம் தந்தருளவேண்டும்.

கு அப்பா, கர்ணா! நீ கூறுவதுண்மைதான, அப்படியே ஆகட்டும்.

க. அம்மா, மிகவும் சந்தோஷம், இனி நேரமாகிறது, தாம் விடை பெற்றுக்கொள்ளும்—அம்மா—உமது மைநதன் —கர்ணன்—நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

[பாதத்தில் வீழ்ந்து நமஸ் கரிககிறான்.]

கு. [வாரி எடுதது உசிமுகர்ந்து] மைந்தா! மைநதா! மறுபடியும்—எப்பொழுது—

க. பாரத யுத்தத்தில்—[குநதிதேவி முகத்தை முககாடிட்டு அழுத வணணம் மெல்ல போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றும் இடைக் காட்சி.

இடம்:—அஸ்வகர்ணன் வீடு.

அஸ்வகர்ணன் மனைவி வருகிருள்.

அ. ம. அப்பொழுது போனவர் ஏன் இன்னும் வரவில்லை? ராகு காலம், கொஞ்சம் பொறுத்து போகிறேன், என்றவரை நான் பலாத்காரம் செய்தனுப்பினேன்!—ஆ! அதோ வருகிருர் ஏதோ பெரிய மூட்டை யொன்றைத் தூக்கிக் கொண்டு!

அஸ்வகர்ணன் மூட்டையுடன் வருகிருன.

அ. அடி! பிடித்து இறக்கு மூட்டையை!

அ ம என்ன மூட்டை இது?

அ. சாக்கரைப் பொங்கல்! தெரியுமா?

அ. ம. கன்யா குமரிக்குப போய் காக்காய் பிடித்துக் கொண்டு வந்தானும என்றபடி, காண மகாராஜாவிடம போய் சர்க்கரைப் பொஙகல் தானு வாஙகிக் கொண்டு வநதீர்கள்?

அ. நான் என்ன செய்வது? நான் போனபோது கர்ண மகா ராஜன் அரண்மனையில் இல்லை, வேட்டைக்குப் போயிருந தார். வெறும் கையுடனு திரும்பி வருவது என்று நான யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு யுகதி தோன்றி யது. வழியில் ஒரு ஊரில் நல்ல மணலா யிருநதது, அநத மணலை ஒரு மூட்டையாகக் கட்டி வைத்துக் கொண்டி ருந்தேன்; ஒரு ஏமாந்த சோணகிரி இநதச் சர்க்கரைப் பொஙகலைத தூக்கிக் கொண்டு வநதான்—இதை அவனிடமிருநது ஏமாற்றி, என் மணல் மூட்டையை அரிசி என்று அவனுககுக கொடுதது விட்டு, வாங்கிக் கொண்டு வநது விட்டேன். எங்கே நான் கொடுத்த மூட்டையை அவிழ்ததுப பார்க்கிருனே என்று ஓரே ஓட்டமாய் ஓடி வநதேன்!—இந்தா, இங்கு எல்லாம் குப்பையா யிருக்கிறது, சுத்தம் செய்துவை. நான்

எதிர் வீட்டுக்குப் போய் என் மைத்துனன்மார்களை யெல்லாம் அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்—இரண்டு படி சர்க்கரை பொங்கல் இருக்கும்! இதை நாம் இரண்டு பெயர் மாத்திரம் எப்படிச் சாப்பிடுவது? வைத்து வைத்தாலும் கெட்டுப் போய்விடும்.

அ. ம. போய் சீக்கிரம் அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்.

அ ஒரு ஐந்தாறு தொன்னைகளை எடுத்துவை; அவர்கள் கையிலா கொடுப்பது!

[போகிறான். அஸ்வகர்ணன மனைவி கூடத்தைப் பெருக்கி வைத்து ஐந்தாறு தொன்னைகளைக் கொணடு வைக்கிறாள்.]

அஸ்வகர்ணன் தன் மைத்துனர்களை அழைத்துக் கொணடு வருகிறான்.

அ வாங்கப்பா! வாங்க! இன்றைக்கு நம்முடைய வீட்டில் சர்க்கரைப் பொங்கல் விருந்து! கொடு அடி, தொன்னைகளை இவர்களுக்கெல்லாம்.

விஸ்வகர்ணன் மெல்ல வந்து வாசற்படிக் கதவருகில் மறைந்திருந்து நடப்பதைப் பார்க்கிறான்.

அ சுற்றி நில்லுங்கள்! சுடச்சுட சர்க்கரை பொங்கல்! [மூட்டையையவிழ்த்து அதில்கை யிடுகிறான்.] இதென்ன இது?

மை-ள். சாணி! சாணி!—சாக்கரை பொங்கலா! சாணிப்பொங்கல்!—எங்களை இப்படியா ஏமாற்றுகிறீர்கள்! [தொன்னைகளால அவனை அடித்து விட்டுப் போகின்றனர்.]

அ. ம. இதற்காகவா என் அண்ணன் தம்பிமார்களை அழைத்தீர்! உம்முடைய சாக்கரைப பொங்கலும் நீங்களும்! [துடப்பத்தால் அடிக்கிறாள்]

அ. நான் அடிபட வேண்டியது தான்! அவனை ஏமாற்றப் போய் நான் ஏமாந்தேன் அவன் மாத்திரம் அப்பொழுதே சொன்னான் தன் ஊர் சாணிகுளம் என்று'—மணலுக்கும் சாணிக்கும் சரியாகப் போச்சு—

வி [வெளி வந்து] லாபம்—துடப்பக் கட்டை அடி உமக்கு, அகப்பை அடி எனக்கு!

காட்சி முடிகிறது.

ஐந்தாம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்:—குருக்ஷேத்திரத்தில் யுத்தகளத்தின் ஓர் புறம்.

காலம்:—சாயங்காலம்.

ஒருபுறம் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சாரதியாக அர்ஜுனன் ஒரு ரததின் மீதிருக்கிறான். எதிரில் சல்லியன் சாரதியாக கர்ணன் ஒரு ரதத்தின் மீது இருக்கிறான்—கர்ணார்ஜுனன் ஒருவர் மீதொருவர் சரமாரிபொழிந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

ச. என்ன காணு, என்னென்னவோ வீம்புபேசினையே! நேரில் விஜயனைச் சந்தித்த பொழுது அது ஒன்றும் சாயக்காணோமே! நீ எந்த அஸ்திரத்தை விடுத்தபோதிலும் அதற்கு வைரியான அஸ்திரத்தைவிட்டு அர்ஜுனன் அதை ஹதமாக்குகிறானே.

ஸ்ரீகி. அர்ஜுனு! இது தான் நமக்கு சமயம், கர்ணன் கை சற்று சலிக்கிறாற் போலிருக்கிறது தர்மராஜனுக்குக் கூறிய வாரத்தையை மறவாதே! இன்று போரில் கர்ணனை முடித்துத்தான் நாம திரும்ப வேண்டும்.

அ. கிருஷ்ண மூர்த்தி! அதற்குச் சந்தேகமென்ன! இதோ பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்கிறேன்பாரும்!

ஸ்ரீகி. செய் செய்! சீக்கிரம்! கர்ணன் சர்ப்பாஸ்திரத்தைக் கையிலெடுத்து விடுவான் போலிருக்கிறது!

[இருவரும் பிரம்மாஸ்திரம் பிரயோகம் செய்கிறார்கள்.]

ச. எனன கர்ணு, உன்னுடைய அஸ்திரத்தால் பகைவர் படை சேதமாகிறதே யொழிய அர்ஜுனனுக்கு ஒரு கெடுதியும் காணோமே!

க. சல்லிய ராஜனே அவனும் பிரம்மாஸ்திரத்தை விடுத்தான் அதற்கு நான் என் செய்வது? ஆயினும் பெரி

தல்ல, அர்ஜுனன் கையிலில்லா அஸ்திரம் என்னிடம் ஒன்றிருக்கிறது. அதை நான் பிரயோகிக்கிறேன் இப் பொழுது.

ச. அதென்ன அஸ்திரமப்பா அது, அர்ஜுனன் அறியா தது?

க. இதோ இந்நாகாஸ்திரம். இந்த அசுவசேனன் என்னும் நாகமானது அர்ஜுனன் காண்டவவனத்தை அக்கினிக் கிரையாக்கிய பொழுது தப்பிப்பிழைத்தது அது முதல் அர்ஜுனன் உயிரைக்கவரவேண்டுமென்று சபதம் பூண் டிருக்கிறது. இதோ இதை இப்பொழுது பிரயோகம செய்து அர்ஜுனனை முடிக்கிறேன்

ச. அப்பா! கர்ணு, கொஞ்சம் பொறு, அவசரப படாதே! இந்த அஸ்திரததை எஙகே குறிவைதது விடப்போ கிருய்?

க அர்ஜுனனுடைய கழுத்திற்குக்குறிவைத்து விடுகிறேன்.

ச. அப்பா, க்ஷணம் பொறு, நான் சொல்வதைக் கேள்—நேச விஸ்வாச பாசத்தினையுடைய ஆசாமி, மாயாப்பிரபஞ்ச மனைத்தையும் மயக்க வல்லமையன், திரிலோகவஞ்சகனெ னும் நஞ்சகன, பாண்டவசகாயன், கபடநாடக சூத்திர தாரியாகிய கண்ணன், அர்ஜுனனுக்கு முன்பாகத்தேர் த்தட்டில் உட்கார்நதிருககிறா என்பது ஞாபகமிருக் கட்டும். அவா ஏதாகிலும் தநதிரம் செய்து உன் அஸ் திரத்தையழிப்பார், ஆகவே காண்டீபனது கழுததிற்கு லட்சியம் வைபபதைவிட, விசாலமாகிய மாரபிற்கு லட்சியம் வைத்துவிடு, மதுசூதனனது மாயையினுல் மாா பிற் படாமல் தப்பினுலும், கழுத்திலாவதுபடும, அதுவும் தப்பினுலும் அவனது சிரசிலாவது தாக்கும் மூன்றில் ஒன்று தவருது. ஆகவே பார்ததன் மார்பிற் படும்படி யாகப் பாம்புக்கணையை விடு.

க. சல்லியராஜனே! நீர் ஒன்றும் அஞ்சாதீர்; இந்தமாடு மேய்க்கும் மாயனால் என் கணையின் லட்சியம் தவறச் செய்யமுடியுமோ, பரமசிவத்திற் கொப்பாகிய பரசுராம ராகிய என் வில்லாசிரியர் எனக்குக் கொடுத்த வில்லில் ஒரு பாணத்தைப் பூட்டி நான் எய்வேனாகில், நான் வைக்கும் குறிதப்புமோ? நான் அதிரதவீரன் என்பதை அறியாது அறைகிறீர் நீர்! இதோபாரும்!

[நாகாஸ்திரம் பிரயோகம் செய்கிறான்.]

அ. கிருஷ்ணா! என்ன நமது தேர் பூமியிற் புதைகிறாற் போலிருக்கிறதே! [ரதம்புதைகிறது.]

ஸ்ரீகி. ஒன்றுமில்லை! அர்ஜுனா! அஞ்சாதே!

[நாகாஸ்திரமானது அர்ஜுனன் கிரீடத்தைக் கவர்ந்து செல்கின்றது]

அப்பா! அம்மட்டும் தலைக்கு வந்தது தலையணியுடன் சென்றது! கொஞ்சம் பொறு. நமது தேரைச்சரிப் படுத்துகிறேன்.

[கீழே இறங்கி சரிப்படுத்துகிறார்.]

ச. அங்கர் கோனே! அப்பொழுதே சொன்னேன் கேட்டனையா? அம்மாயன் செய்தமாயத்தைப் பார்த்தனையா? நான் சொன்னபடி பார்த்தன் மார்பிற்கு லட்சியம் நீ வைத்திருந்தால், கிருஷ்ணன் ரதத்தை அழுந்தச் செய்த போதிலும், அர்ஜுனனது தலையைக் கொண்டுபோயிருக்குமல்லவா அந்த சர்ப்பம்?—இப்பொழுதும் ஒன்றும் கெட்டுப்போகவில்லை. இதோ திரும்பிவந்தது பார் அந்நாகாஸ்திரம்! அதை அர்ஜுனன் மீது மறுபடியும் நான் சொன்னபடி குறிவைத்துத்தொடுப்பாய்.

க. சல்லிய ராஜனே, இந்த நாகாஸ்திரத்தை ஒரு முறை தப்பினால் இரண்டாம் முறைவிடுவதில்லை யென்று—ஒருவருக்கு—நான் வாக்கு தானம் செய்திருக்கிறேன், ஆகவே இதை மறுபடியும் விடேன்

ச. யாருக்கு அப்படிவாக்கு தத்தம் செய்தாய்?

க. அதை உமக்கு நான் இப்பொழுது சொல்வதற்கில்லை. சீக்கிரம் ஒரு வேளை நீரே அறிந்தாலும் அறிவீர்.

ச கர்ணா ! இதென்ன அநியாயம்? இப்படி உன் உயிருக்கே நீ உலை வைத்துக்கொள்ளலாமா ?

க. சல்லிய ராஜனே, என்றைக்கிருந்தாலும ஒரு நாள் அழிய வேண்டிய இவ்வுடலததிற்காக, என்றைக்கும் அழியா, கேட்பவர்களுக்கில்லை யென்னாது வழங்கும் வள்ளல் என்னும கீரததியை, கெடுததுக்கொள்வேனா! அன்றியும அதிரததலைவனானவன் ஒரு பகழியை ஒரு முறை விடுவதே யொழிய அது தவறின் மறுமுறைவிட லாகாது என்னும் உததம க்ஷத்திரிய தாமததை மறநது பேசுகிறீரா என்ன ?

ச அப்பா ! கர்ணா ! நான் சொல்ல வேண்டியதைச சொன் னேன்—இனி உன்பாடு—உனககு நான் இதுவரையில் சாரதயம செய்தது போதும், என் வாாததையைக் கேளாத உனககாக நான் வருததப்படுவானேன். நான் போய் உன் பழைய சாரதியை அனுபபுகிறேன். இனி உங்களிருவர்பாடு !

[கீழே குதிததுப்போகிறார்.]

ஸ்ரீகி. அர்ஜுனா ! தேவேநதிரன் உனக்கு முடிசூட்டிய பொ ழுது நான கண்டுமகிழவில்லை இபபொழுது உனககு நான் முடிசூட்டிக் கணடுகளிககிறேன்

[என்று அப்படியே செய்து.]

அர்ஜுனா ! அககர்ணனை இனி ஜெயிபபாயாகத் தடை யின்றி !

க [தன்தேர் தரையில் புதைவதைககணடு] ஆ ! என்ன நம்மு டைய தோ ஒரு காரணமுமின்றி பூமியில் புதைகிறதே ! —ஓகோ ! அன்று அககனறின பொருட்டு பிராமமணன் கூறிய சாபம பலிககிறது போலிருககிறது !

[கீழே குதிததிறஙகி, தன தேரைக் கொடுத்தூத தூக்கமுயல கிறான்.]

ஸ்ரீகி அர்ஜுனு! இது தான் சமயம்!

அ. கிருஷ்ண மூர்த்தி! கர்ணன் நிராயுதனுயிருக்கிருனே!

ஸ்ரீகி. அர்ஜுனு! அதையெல்லாம் இப்பொழுது கவனித்தால் முடியுமா? இந்த சமயம் தவறினுல் வேறுதருணம் வாய்க்காது, பிறகு உன் சபதம் நிறைவேறுவதெப்படி? நானிருக்கிறேன் விடு உன் பாணத்தை!

அ உத்தரவுபடி

[பாணஙகளைக் கர்ணன் மீது பொழிகிருன்.]

க. அடே! அர்ஜுனு! இதுதானு நீ அதிரதன் என்பது? யுத்தகளத்தில் யானைக்கும் அடிசருக்கும என்பதுபோல் என் தேரானது புதைய, அதை நிமிரததும் பொருட்டு, நிராயுதனுய் நான் பிரயத்னப்பட்டு நிற்கையில் நேராக உன் பாணததை எய்கிருயா? இது உனக்குச் சரியா! யாரடா உனக்கு இந்த க்ஷததிரிய தர்மம் கற்பிததது? இதுவரையில் வில்லுககொருவன் விஜயன், என்று பெயர் பெற்றிருநததை யெல்லாம், அரை க்ஷணத்தில் அழித் துக்கொண்டாயே? அடே த—உன் மீது தவறில்லை. இப் பொழுது தெரிகிறது நீயாகச செய்திருக்கமாட்டாய், உலகததை யெல்லாம் அழித்து பூபாரம் குறைக்க உத்ப வித்திருக்கும், உன் எதிரில் உட்கார்ந்திருக்கும் உத்த மன், புத்திமதியாயிருக்கும். உன்னைப் பழித்தென்ன பயன்!

[தேரின் சக்கரக்காலின் கீழ் சாய்கிருன்.]

அ கிருஷ்ண மூர்த்தி! என்ன ஆச்சரிய மாயிருக்கிறது என் பாணங்கள் அவன் உடலிற் படுகின்றனவே யொழிய, அவன் தலையில்தாக்காதபடி ஏதோதடுக் கின்றது.

ஸ்ரீகி ஓகோ! கர்ணன் செய்ததர்மமானது அவனது தலையைக் காக்கின்றது போலும், அர்ஜுனு! சற்றுப்பொறு! இத னுண்மையை நான் அறிந்து வருகிறேன்

[தேரை விட்டிழிந்து மறைகிருர்.]

அ. என்ன ! கண்ணுக்கொன்றும் புலப்படா வண்ணம் இருள் சூழ்வது போலிருக்கிறது !

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஓர் வயோதிக பிராமமணன் வேஷத்துடன் கர்ணனிடம் அணுகுகிறார்.

ஸ்ரீகி. அந்தோ ! இந்த அந்தகார இருட்டில் நான் எப்படிக் கண்டு பிடிக்கப்போகிறேன அந்த மஹாதாதாவை!—கர்ணராஜனே! கர்ணராஜனே !

க யார் அது என்னைப் பெயரிட்டழைப்பது ?

ஸ்ரீகி அப்பா ! அந்த மட்டும நான் அதிர்ஷடசாலிதான் ! அப்பா, நீதானு அந்த கர்ணமஹாராஜன ? நாஸ்தி என்கிற வார்த்தை நாவினுல் நவின்றறியாத நரசிரேஷ்டன்?

க. வேதியரே, நான தான் கர்ணன. என்ன வேண்டி இங்கு வந்தீர் இச்சமயம்?

ஸ்ரீகி "தாண்டிய தரஙகக் கருஙகடலுடுத்த தரணியில தளர்ந் தவா தமக்கு

வேண்டியது அளித்தி நீ எனக்கேட்டேன பேருவி னிடைதவம் புரிவேன்

ஈண்டிய வறுமைப பிணியுறறேன, இசைந்த தொன்றிக் கணத்தளிப்பாய்

தூண்டிய கவனத்து ரதத்துடந்தோ சுடர்தர தோன்றிய தோன்றாய்"—கர்ணராஜனே ! உமது கையால் ஒரு தானம் வாங்கவேண்டுமென்று நெடுநாளாக எதிர்பார்த்திருந்தேன் நான் எடுத்த இந்த ஜனமம நீங்கு முன அக்குறையும என் மனதைவிட்டு நீங்க வேண்டுமென்று கோருகிறேன்

க. ஐயா வேதியரே ! மற்றக்காலங்களிலெல்லாம் வராமல் இப பொழுது வந்து சோந்தீரே தேஹி என்று என்னிடம் நான் எந்த அவஸ்தையில் இருக்கிறேன் அறிந்தீரா ?

ஸ்ரீகி. இரப்போர்க்கு இல்லை என்றுத ஏந்தலே! நான் என் செய்வது ? நீர் நொந்திருக்கும சமயத்தில நான் வந்து

சேரும்படி நேர்ந்தது! மாறுபரணனே! என் மனக் குறை நீங்கும்படியாய் ஏதாவது நீர் மகிழ்ந்தளிக்க வேண்டும்.

க. ஸ்வாமி, என்னை யறிந்த நாள் முதல் இதுவரையில் ஏற்பவர்க்கு இல்லை என்னாது கொடுப்பவன் என்கிற பெயரைப் பெற்று வந்தேன், அப்பெயர் இச்சமயம் அழியாதபடி, நீர் கேட்பது இந்தஸ்திதியிலிருக்கும் நான் கொடுக்கத் தக்கதாயிருக்கும்படி, கேட்டருளும்.

ஸ்ரீகி என அதிர்ஷ்டம! நான என் செய்வது? அங்கராஜனே, இப்பொழுது உம்மிடம் என்ன இருக்கிறது?

க. நான் ஏதோ செய்த சிறு புண்ணியம் தானிருக்கிறது,—என்று நினைக்கிறேன்.

ஸ்ரீகி ஆனால் அதைத் தானமாகக் கொடும்.

க. ஆஹா! வேதியரே! தன்யோஸ்மி! தன்யோஸ்மி! அம்மட்டும என் பெயரைக் காப்பாற்றினீரே! நான் கொடுக்கும்படியானதைக் கேட்டீரே! என் ஜன்மம் கிரதார்த்தமாயது! இதோ கொடுக்கிறேன், மனப்பூர்வமாய், சர்வசந்தோஷத்துடன்! நான் செய்த புண்ணியத்தின் பலனையெல்லாம உமர்க்கு தானமாக.

"ஆவியோ நிலையிற் கலங்கிய தாக்கை அகத்ததோ
புறத்ததோ அறியேன்
பாவியேன வேண்டும பொருளெலாம் பயக்கும் பக்கு
வந்தன்னில்வந்திலையால்
ஓவிலாதியான் செய்த புண்ணிய மனைத்தும் உத
வினேன் கொள்க நீ யுனக்குப்
பூவில்வாழயனு நிகரலவென்றால் புண்ணிய
மிதனினும பிறி தொன்றுண்டோ".

[தன் மார்பினின்றும் அர்ஜுனன் எய்த ஓர் அம்பைப் பிடுங்கி, வெளிவராநின்ற உதிரத்தினால் தத்தம் செய்து கொடுக்கிறான்.]
ஸ்வாமி! மன்னிக்கவேண்டும். தாரைவார்க்கத் தண்ணீர் கொண்டு வருமளவும் இக்காயம் நிற்குமோ என்னவோ

என்னும் சங்கையால் இது செய்கிறேன்—கிருஷ்ணார்ப் பணம்—கிருஷ்ணார்ப்பணம.

ஸ்ரீகி. [தன் சுயரூபத்துடன் அதை ஏற்று] அப்பா! கா்ணா! மஹா தாதாவாகிய உன் வாக்கினின்றும் அசத்தியம வராது! இதோ ஏற்றுக் கொண்டேன்.

க. ஆஹா! கபடநாடக சூத்திரதாரியாகிய கிருஷ்ணா அறிந்தேன் உமது உண்மையை! இனி எனக்கென்ன குறை! உமது கை கீழாகவும் எனது கை மேலாகவும இருக்கும பாக்கியததைப பெறறேன! கிருதாாததனே ன—கிருதாாத்தனேன்!

ஸ்ரீகி. அபபா! கா்ணா! மெச்சினேன்! மெச்சினேன! இனி நீ வேண்டியவரத்தைக் கேள் தருகிறேன.

க. கண்ணனே! காயாம்பூவண்ணனே! என் கனம விசேஷத் தால் நான் வேறு பிறப்பெடுக்க வேண்டி நேர்ந்திட்டா லும், எப்பிறப்பிலுமம இரபபோர்க்கு இல்லை யெனாது வழங்கும் பாக்கியம, நீா எனக்கருளல் வேண்டும். இது வே நான் வேண்டும் வரம்.

ஸ்ரீகி. அப்பா! கர்ணா! அப்படியே ஆகுக ஆயினு ம இனி உனக்குப் பிறவிததுன்பமே கிடையாது. அதை நினைத தே உனது தாமததின் பலத்தை நான தானமாகப பெற்றது. கர்ணா! இததிரிலோகஙகளிலுமம காணனுக்கு மிஞசிய கொடையாளி பிறநததுமில்லை, இனி பிறககப போகிறதுமில்லை என்கிற உன புகழ் பிரளயகாலம வரை நிலை பெற்றிருக்குமாக! காணா! உன் மனதில் இனனும ஏதாவது குறையுண்டோ? [காணனைக கையால தடவிக கொடுக்கிறார்] உனக்குப் பூர்வ ஞானமுண்டாகுமாக!

க ஆபத்பாந்தவா! அநாதரட்சகா! அறிந்தேன உமமை! அறிநதேன் உம்மை!

வான்பெற்ற நதிகமழ்தாள் வணஙகப்பெற்றேன்
மதிபெற்றதிரு உளத்தான் மதிக்கப்பெறறேன
தேன்பெற்ற துழாயலஙகற் களபமார்பும்

திருப்புயமும் கைவந்து தீண்டப்பெற்றேன்
ஊன்பெற்ற பகழியினால் அழிந்து வீழ்ந்தும்
உணர்வுடனின் திருவாய்மை யுரைக்கப்பெற்றேன்
யான்பெற்ற பெருந்தவப் பேறென்னை யன்றி
இருநிலத்தில் பிறந்தோரில் யார்பெற்றாரே.

கருணா சமுத்திரமே! என் தம்பி அர்ஜுனன் கணையால் என் ஆவி சீக்கிரம் போகப்போகிறது. அச்சமயம் இந்த ஜன்மம் முற்றிலும் சபலமாகும்படி, உமது தேஜோமயானந்தமான திவ்ய ஸ்வரூபத்தை எனக்குக் கடாட்சித்தருளவேண்டும்! கண்ணனே! கடல் முகில்வண்ணனே!

ஸ்ரீகி. கர்ணா! அப்படியே ஆகட்டும் கர்ணா! இனி உன் பஞ்சேந்திரியங்களையும் நிறுத்த வேண்டிய நிலையில் நிறுத்திக்கொள். [மறைகிறார். இருள் நீங்குகிறது.]

ஸ்ரீகி. [தன் பழைய உருவுடன் அர்ஜுனன் ரதத்தின்மீதேறி] அப்பா! அர்ஜுனா! சூரியாஸ்தனமாகப் போகிறது. அதற்குள் உன் வேலையை முடி.

அ. ஆம், இதுவரையில் யுத்தபூமியைச் சூழ்ந்திருந்த இருளும் நீங்கியது. அஞ்சலீகமெனும் பாணத்தை விட்டு அக்கர்ணனைக் கொல்கிறேன்! [அந்தப் பாணப்பிரயோகம் செய்கிறான், அது தாக்கக் கர்ணன் முடிசாய்கிறது.] பார்த்தீரா! கிருஷ்ணமூர்த்தி! கர்ணனைக் கொன்று என் சபதத்தை நிறைவேற்றினேன்!

ஸ்ரீகி. அர்ஜுனா! உன் சபதத்தை நிறைவேற்றியது உண்மைதான் — ஆயினும் கர்ணனைக் கொன்றது நீ மாத்திரம் என்று கர்வப்பட்டுவிடாதே! அவனைக்கொன்றவர்கள் யார் யார் என்று சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக! கர்ணன் தேரின் கீழ்ச்சிக்கிக் கன்று ஒன்று இறந்த பொழுது அவனைச் சபித்த அந்தணன் ஒன்று, படுகளத்தில் பாணங்களை விடும் ஞானம் குன்றிப் போமாக என்று சபித்த பரசுராமன் ஒன்று, அவனுடன் பிறந்த அபேத்யமான கவசகுண்டலங்களை தானமாக வாங்கிய ஆயிரக்கண்ணன்

ஒன்று, நாகாஸ்திரத்தை மறுமுறை நான் மீது விடலா காதென்று கர்ணனிடம வரமவாங்கிய தேவி ஒன்று, சாரதியாயும் உற்சாகபபடுததாமல் அவன் சவுரியத்தை எப்பொழுதும் இழிததுப் பேசிய சல்லியன் ஒன்று, அவனது தலையைக்காதத தர்மத்தை தானமாகவாங்கிய் நான் ஒன்று, நீ ஒன்று; ஆகவே நாம ஏழுபெயர் சேர்நது இநத மகாவீரனை முடித்திருக்கிறோம. ஆகவே நீயே செய்ததாக அகங்காரம கொள்ளாதே! வாபோவோம்—தாமராஜனிடம்; நீ உன் சபதத்தை முடித்ததைச்கூறுவோம.

[அர்ஜுனனை அழைததுக்கொண்டு போகிறார்]

காட்சி முடிகிறது.

ஐந்தாம் அங்கம்

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—அதே இடம்.

காலம்—மாலை.

கர்ணன் யுத்தகளத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கிறான்.

குந்தி அலங்கோலமாய் வருகிறாள்.

கு. [கர்ணன் மேல விழுந்து புலமபுகிறாள்.] ஆ! கர்ணா! கர்ணா! மகனே! மகனே! உன்னை மகனே என்றுரைக்கும பாக்கியம், மண்ணின்மேல் நீ மடிநத பினதான் கிடைத்தது டா என் சுதனே! உன்னைப் பெற்ற காலத்தில் உலகாளன் மகள் கன்னிக்கழிவதன்முன் பிள்ளையைப் பெற்

ருள் என்னும் உலக நிந்தனைக்கஞ்சி, எள்ளளவும் இரக்கமில்லாது பெட்டகத்தில் வைத்து கங்கையாற்றில் விட்டதின் பயனடா—நான் இபபொழுது அனுபவிக்கின் றேன்! பிறகு தேர்ப் பாகனால் எடுத்து வளர்க்கப்பட்டு, துர்யோதனனுடைய உயிர்த்துணைவனாய், அங்கதேசத் தின் அதிபதியாகியதை உணர்ந்து, எங்கிருந்தாலும் நீ சுகமாயிருந்தாற் போதுமென சந்தோஷிதது வந்தே னே! மைந்தா! மைந்தா! மற்றத் தாய்மார்களைப்போல் உன்னை வளர்க்கவுமட, எடுக்கவும், அணைக்கவும், பாராட்ட வும் சீராட்டவும் பாககியம் செய்யாத மகாபாபியாகியும், கர்ணன் மகாதாதா, அவனியில் அவனைவிட கொடை யாளிகளில்லை யென்று உன்னைப்பிறா புகழக் கேட்டு என் நெஞ்சகத்துள்ளே சநதுஷ்டி அடைநதேனடா என் செல்வமே! ஐயோ! இவவளவு வயதாகியும் இன் னுமட உலக நிநதனைக்கஞ்சி, உண்மையை வெளியிடா திருநதேனே! அநதோ! நீ என் மூத்த குமாரன், பாண் டவாகளுக் கெல்லாம் முன் பிறநதோன் என்னும் உண்மையை வெளியிட்டிருப்பேனாயின், தர்மன் முதலிய உன் தமபிமார்கள் ஐவரும், கைகட்டி உன் கட்டளைப் படி நடக்க இப்பார் முழுவதும் ஒரு தனிக்குடைக்கீழ் ஆண்டிருப்பாயே ஆண்தகையே! உதிரத்தில் பிறந்த பிள்ளையாயிருநதும் பதறாமல் ஆற்றில் விட்டப்பாவியை நாம் பார்ப்பதுமட தவறு, இந்த அவனியிலிருந்தோ மாகில் நாம் அவனுக்கு நீர்க கடன செலுத்தவேண்டு மென்று எண்ணியே, விண்ணுலகம் சென்றனையோ? மைந்தா! மைநதா! [கதறி அழுகிறாள்.]

ஒரு புறம் தர்மராஜன், பீமன், அர்ஜுனன், நகுலன், சஹாதேவன், ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தீவட்டி வெளிசசத்துடன் வருகிறார்கள்.

த. ஹே! கிருஷ்ணமூர்த்தி! இதென்ன ஆச்சரியம்! ஒற்றர் கள் கூறியது உண்மையாயிருக்கிறதே! எங்கள் தாயார் எங்கள பரமவைரியாகிய கர்ணன் மீது வீழ்ந்து அழுகி

ரர்களே! அகிலத்தில் தாம் அறியாத விஷயம் ஒன்று மில்லை யென்று உறுதியாய் நம்புகிறேன். இதனுண்மை யை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்

ஸ்ரீகி. தர்மராஜனே! இதென்ன என்னைக் கேட்கிறீர்களே! நான் தான் உங்களை விட்டுப் பிரியாதிருக்கிறவனாச்சே! நீங்கள் அறியாதது எனக்கென்ன தெரியும?

பீ ஹோ! கிருஷ்ணமூர்த்தி! நீலமேனியாய்! நீர் அறியாத ரகசியம் ஒன்றுமில்லை உள்ளதை உள்ளபடி சொல் கின்றீரா, அல்லது வநதது வரட்டுமென்று இநதக் கதை யால் ஒரே அடியாய்—

த அப்பா பீமா! பொறு! ஆததிரப்படாதே! கிருஷ்ண மூர்த்தி எல்லாம் சொல்லுவார்

ஸ்ரீகி. தர்மராஜனே, நான் சிறு வயதிற் காற்றோட்டமாய் ஒரு சங்கதி கேள்விப்பட்டதுண்டு,—அதாவது குநதிதேவி ஒரு ரிஷியின் வரப்பிரசாதத்தினால் சூரிய பகவானை ச சேர்நது ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றதாக, அப்பிள்ளை தான் இந்தக் கர்ணனோ என்னவோ, அவாகளையே கேட்டுப் பாரும் நீர்

த. ஆஹா! அப்படியா!—அம்மா! அம்மணி! இதென்ன ஜாலம், இஃதென்ன கோலம்! ஆலஹாலம்போல் எங் கள் செவியை அழிககின்ற இந்த மாற்றம் உண்மை தானோ? சற்றே சொலலும் விரைந்து

கு. அப்பா! மைந்தா! மைநதா! மாயவன் பகர்நதது உண் மைதான்! கன்னிப் பருவததில நான் பெற்றெடுதது நட்டாற்றில் நடுககமின்றி விட்ட மைநதன் கர்ணன் தான்! இவன் தான் என் மூதத மைநதன். நீஙகள் எல் லோரும் அவனது தம்பிமாாகளே! உலகததின் பழிக் கஞ்சி இவ்வுண்மையை இது வரையிலும் வெளியிடாதி ருநதேன்

த. அன்னையே! அன்னையே! இது என்ன அநியாயம்! அவனியில் இப்படிப்பட்ட அதர்மத்தை நான் கேட்டதில்லையே! பெற்ற தாயே பிள்ளைகளுக்குச் சத்துருவானால்! பின்னை யாரிடம இதை நாங்கள் சொல்லித் தேறுவது! ஐயோ! இப்பொழுது சொன்னவர்கள் அரை நாழிகைக்குமுன் இதைத் தெரிவித்திருக்கலாகாதா!—இதென்ன உபாயமோ, யார் செய்த மாயமோ? பிள்ளைகளுக்குத் தாயே சத்ருவாயிருந்து சதி செய்ததைக் கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை நான் இது வரையில். அன்னையே! அன்னையே! எங்கள் அறுவரையும அழித்தீரே! பாண்டு வமசத்தைப் பழித்தீரே! பாண்டவாகள் தஙகள் சொநத அண்ணனைக கொன்ற பாபிகள் எனனும் வசையைக் கொண்டு விடுத்தீரே! அம்மா! இநத உண்மை கர்ண ராஜனுக்கு தெரியுமோ?

கு. தெரியுமடா குழநதாய்! கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் பாரத யுதத ஆரம்பத்தின் முன் உஙகளைக காக்கும பொருட்டு, கர்ணனிடம சென்று உண்மையை அறிவிதது அர்ஜுனனமீது நாகாஸதிரம ஒரு முறைக்குமேல் விடலாகாதென்றும, அவனைத தவிர மற்ற நால்வர்களாகிய உங்களுடன் யுத்தம செய்யும்பொழுது உஙகளைக் கொல்லலாகாதெனறும வரம கேட்டு வருமபடிச சொன்னா அப்படியே நான் கர்ணனிடம சென்று நான் அவனது தாயென்பதை ரூபித்து, இவவிரண்டு வரங்களையும் பெறறு வநதேன்.

த. அம்மா! அம்மா! இதையேன் முன்பே எங்களுக்குத் தெரிவிக்காமற் போனீர்கள்? இதை யறிநதிருப்போமாயின் இவவுலகனைத்தையும் அவரை ஆளவிட்டு அவர் பாதத்தின் கீழ நாஙகள் குறறேவல் புரிநது வாழ்நதிருப்போமே!

கு. அபபடித்தான் சொன்னான் கர்ணனும். அதறகாகத்தான் என்னிடமிருநது தான் இரண்டு வரம் கேட்டு வாங்கினான்—ஒன்று தான் மடிநத பிறகு தன் தாய் நான் என்

பதை உலகோர் அறியும்பொருட்டு படுகளத்தில் வந்து நான் தன் உடல் மீது வீழ்ந்து புலம்ப வேண்டுமென்றும், இரண்டாவது அது வரையில் இவ்வுண்மையை ஒருவருக்கும் வெளியிடலாகாதென்றும், இந்த ரகசியம் உங்களுக்குத் தெரிந்தால், நீங்கள் தனக்கு ராஜ்யத்தை ஒப்புவிப்பீர்களென்றும், பிறகு நீங்கள் செய்த சபதமெல்லாம் கெட்டுப் போகுமென்றும் வருந்தியே இவ்வாறு செய்தானடா, உங்கள் நன்மையின் பொருட்டு தயாளமூர்த்தியாகிய உங்கள் தமயன்!

துர்யோதனன் சகுனி முதலியோருடன், சேவகர்கள் பந்தங்கள் பிடிக்க மற்றொரு பக்கமாக வந்து பார்க்கிறான்.

த. ஆஹா! தெய்வமே! தெய்வமே! இப்படியும் இருந்ததா உண்மை! [கர்ணன் பாதத்தில் வீழ்ந்து] அண்ணா! அண்ணா! கர்ண ராஜனே! கர்ணராஜனே! ஜன்மத்துவேஷம் படைத்த நாங்கள் உமது தம்பிமார்கள் என்று கண்டவுடன், தம்பிமார்களுடைய சபதத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று தன்னுயிரையே அளித்த தயாபரனே! வெற்றிவேலேந்திய வேந்தனே! எங்கள் பிழைகளைப் பொறுக்கும் சாந்தனே! சிம்மாசனத்தில் நீர் சிம்ஹம் போல் வீற்றிருந்து பார் அனைத்தும் ஓர் குடைக்கீழ் ஆள, நாங்கள் ஐவரும் உமது திருவடியின் கீழிருந்து தாம் இட்ட வேலையைத் திட்டெனவே செய்யும் பாக்கியம் கிடைக்காப் பாவிகளானோமே! அண்ணா! அண்ணா! ஆயிரக்கணக்கான பாணங்களை உம்மீது தொடுத்தேன், நீர் விடுத்த பாணங்களினின்றும் தப்பினோமே என்று சந்தோஷித்தேன். உண்மையை அறியாது உமது உயிரைப் போக்கவேண்டுமென்று எத்தனையோ யோசனைகள் செய்தேன். முடிவில் தனஞ்செயன் பகழியால் நீர் மனம் சலித்து பாரினிற் சாய்ந்தீர் என்று கேள்விப்பட்டு, பேருவகை கொண்டேன் பெரும்பாவி நான்! தாம் தரணியிலிருந்த பொழுது தம்மை அண்ணா

வென்று என்வாக்கினால் அழைத்த இன்புறப் பெறாத பாவி இதோ அலறுகின்றேன்! நற்றாயைப்பிரிந்த கன்று போல் கதறுகின்றேன்! கர்ணராஜனே! என்காதுகள் இன்பமடைய என்னை மன்னித்ததாக ஒருவார்த்தையாவது கூறமாட்டீரா! அண்ணா! அண்ணா!

பீ. அங்கராஜதிலகமே! அண்ணா! அண்ணா! உண்மையை முன்பு உணர்ந்திருப்போமாகில் கண்ணின் மணி போல உம்மைக் காத்திருப்போமே! கைதவப்போரில் வீணாக உம்மீது கணைகளைத் தொடுத்தேன், கணையினும் குரூரமான கடுமொழிகளை மொழிந்தேன்! எந்தப்பாவியும் எள்ளளவாவது உண்மையை உரைக்காமற் போனார்களே!— எல்லாம் இந்தத் தாயினால் வந்தது! எல்லாம் அறிந்திருந்தும் வாய் பேசாதிருந்து, தம்பிமார்களைக் கொண்டு தமயனைக் கொல்வித்துவிட்டு, கோழித்திருடிக் கூடக்குலாவினாள் என்பதுபோல் எங்களுடன் நீரும் கண்ணைப் பிசைந்து கொண்டிருக்கிறீரே!

த. அப்பா! பீமா! அவரை வையாதே! நமது ஊழ்வினைப் பயனாகும் இது!

அ. ஜேஷ்டப் பிரபுவாகிய சிரேஷ்டனே! இப்பொழுது அறிந்த உண்மையை அரை நாழிகைக்குமுன் அறியாமற் போனேனே! கொடும்பாவி! ஐயோ! உம்முடைய தீர மார்பில் நான் விடும்படியான பாணங்கள் என்னையே கெடுப்பதுணராமல் உம்மைக் கெடுத்ததாக எண்ணி உடல் பூரித்தேனே! உலகாளப்பெரும் திறல்வாய்ந்த உத்தமனே! நீர் தொடுத்த நாகாஸ்திரத்திற்குத் தப்பிப்பிழைத்தேன் என்று மெத்தவும் மகிழ்ந்தேனே! அப்பாணத்தினால் இறந்திருப்பேனாயின் உடன் பிறந்தோனாகிய உம்மைக்கொன்ற பாபம் என்னைச் சூழ்ந்திராதே! வெண்டாமரையணிந்த திண்டோளுடைய தினகரன்சேயே! உம்மை இழித்துப் பேசியவார்த்தைகளை நான் நினைத்தாலும் என் நெஞ்சம் பகீர் என்கிறதே! இரட்போர்க்கு என்

றும் இல்லை என்னுதாயும ஏநதலே! உமது ரதம்பூமியில் அழுந்திய பொழுது தோள் கொடுதது தூக்கியதோன்றலே! என் உயிரைக்காககத தன்னுயிரை கொடுதத தயாபரனே! இனி நாஙகள் இநத யுததததில் வெற்றி பெற்று தான் எனன பிரயோஜனம்? தமயனைககொனற நாங்கள் தரணி ஆள்வதா!—ஹே கிருஷ்ண மூர்த்தி! இவ்வளவு வஞ்சகம உமது நெஞசகததிருநத தென்று இதுவரையில் அறியாமறபோனேனே! வஞசக நெஞசினையுடைய அஞசன மேனியனே! இபபொழுது தெரிவிததது அபபொழுது தெரிவிததிருககலாகாதா! தன் கையைக கொணடு தன் கணணை ககுததிக கொள்ளச செய்வது போல, தமபியைககொண்டு தமயனுககு உலை வைத்தீரே!—

ஸ்ரீகி [ஒரு புறமாக] அர்ஜுனா! யுதத ஆரமபததில் உனககுபோதிததனதை யெலலாம இதறகுள மறநதனையே! யாரயாரைககொல்வது? உன ஞானககணணை திறநது பார்!

ச. கிருஷ்ணமூர்ததி! உமதுமனம திருபதி அடைநததா! பூர்வம் ஒரு அவதாரததில பிள்ளையைககொண்டு பிதாவின் உயிருக்கு உலைவைததீர், இநத அவதாரததில் தமபியைக்கொணடு தமயனுயிருககு உலைவைததீர், உமமைப்பழிபபதில் எனனபிரயோஜனம, நீர் வநத வேலையை விரைவில முடியும்!

ஸ்ரீகி தர்மராஜனே! தம்பிமார்களுககு நீர் தைரியம சொல்வதைவிட்டு நீரே எனன இபபடித தயஙகுகிறீர்? தர்ம க்ஷததிரிய தர்மத்தை மறககலாமோ? யுதத மென்றல தந்தை, தமயன், தமபி என்று பார்ககலாகுமோ? நடநதது நடநதுவிட்டது. நாமினி என்னசெய்யலாம்? மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களைக் கவனிப்போம. படுகளத்தில் ஒப்பாரியாகுமோ? கர்ணமஹாராஜனுக்கு நாம செய்ய வேண்டியகடனை நாளை போனபின் தான் செய்ய வேண்டும்—உம்முடைய தாயையும தம்பிமார் களையும் தேற்றி அழைத்துவாரும் பாசறைககு.

த. தெய்வமே! தெய்வமே! இப்படியும் இருந்ததா எங்கள் கதி! இனி நாங்கள் யுத்தத்தில் ஜெயம் பெற்றால் என்ன பெற்றுப்போனாலென்ன!—ஆயினும், கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்வது நியாயந்தான். எது நேர்ந்தபோதிலும் நம்முடைய கடமையை நாம் செய்யவேண்டும். அம்மா! குந்திதேவி! வாருங்கள். இப்பொழுது துயரப் பட்டென்ன பயன்! இந்த புத்தி அப்பொழுதேயிருந்திருக்கவேண்டும். இனிமேலாவது எப்பொழுதும் ஸ்திரீகளின் மனதில் ஒரு ரகசியமும் நிலைக்காதிருக்குமாக!

[தம்பிமார்களையும், குந்திதேவியையும் அழைத்துப் போகிறார். கிருஷ்ணன் போகிறார் வேலையாட்களுடன்]

து. மாமா! இதென்ன விபரீதமாய் முடிந்ததே! நமது ஒற்றர்கள் கூறியவார்த்தை உண்மையாச்சுதே! இனி பேச்சென! நாட்டாண்டவர்களும் பாண்டவர்கள் காட்டாண்டவர்களும் பாண்டவர்களாகப் போச்சுதே! இனி என்ன இருக்கின்றது? கர்ணனுடன் பாரதயுத்தம் முடிந்தது!

சகு. துரியோதனா! பயப்படாதே! நானிருக்கிறேன், நீயிருக்கிறாய்—

து. நா[illegible]த்தினபசார! [illegible]

[சகுனியை அழைத்துக்கொண்டு போகிறான்.]

இதுவரையில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த சந்திரிகை மறைகிறது. இருள் சூழ்கிறது.

ஆகாயத்தில் ஒரு புறமாக, ஸ்ரீமந்நாராயணன் சங்குசக்கரத்துடன் தேஜோரூபமாகத் தோன்றுகிறார்.

ஸ்ரீநா. கர்ணா! வா! [கர்ணனுடைய தேஜஸ் அவர் பாதங்களிற் கலக்கிறது]

காட்சி முடிகிறது.

நாடகம் முற்றியது.